

ТАК ніхто не КОХАВ

4 820230 060041 >

«Ти можеш плакати в душі, але син не повинен бачити маминих сліз»

● НЕЗАГОЙНА РАНА

Після втрати чоловіка на війні Оксана Бедарева зрозуміла: її біль не повинен зламати 6-річного Іванка, який у такому ранньому віці залишився без тата

Катерина ЗУБЧУК, заслужений
журналіст України

«**М**ам, шукай таблетки – я йду по воду для тебе». Це слова шестилітнього на той час хлопчика Іванка, який, втрапивши на війні люблячого й турботливого тата, став «рятувальним колом» для мами, а вона

“

**Юра – наш Герой.
А ми з Іванком мусимо
жити далі.**

– для нього. Хоч спочатку була просто болюча безвихідь.

– Я згадую себе, якою була в перші місяці після того, як похоронила чоловіка, й думаю, що своїм, таким депресивним, ста-

ном травмувала психіку сина, – каже дружина Героя Юрія Бедарева – Оксана. – Іван не хотів іти до школи, бо покидав мене в

сльозах і, прийшовши додому, зоставав із ними ж. Із часом я

зрозуміла, що це – неправильно...

«Дружин може бути багато, а мама – одна»

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.



Найважче у цій ситуації – не обрати одну з них, а залишитися справедливим до обох.

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Що робити чоловікові, коли він опиняється між цими «двома вогнями»?

Читайте роздуми священника – на с. 7 »

У житті майже кожного одруженого чоловіка може виникнути ситуація, коли він опиняється між двома найдорожчими жінками – матір'ю і дружиною. Обидвох він любить, обидві хочуть йому добра, обидві мають певні очікування...

Але іноді їхні уявлення про те, що саме є «добром» для нього, настільки різняться, що чоловік змушений ухвалювати непрості рішення.

Мати може стверджувати, що син після шлюбу віддалився від неї, що дружина занадто сильно впливає на нього. А дружина – відчувати, що чоловік так і не став по-справжньому самостійним і продовжує будувати сім'ю під впливом матері.

У таких випадках часто лунає знайома фраза: «Дружин може бути багато, а мама – одна». Але чи справді вона допомагає вирішити проблему, чи лише поглиблює її?

● СЕ ЛЯ ВІ

Римма Зюбіна після розлучення:

«У моєму шлюбі було так багато щастя»

Подобиці – на с. 12 »

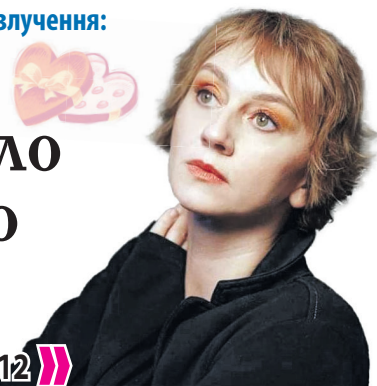
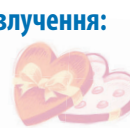


Фото: tsn.ua.

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.



У родинних спогадах Юрій Бедарев залишився люблячим чоловіком і татом, а для країни – воїном, який віддав життя на війні.

Історія невимовного болю – на с. 2 – 3 »

ПАВЛО ЗІБРОВ:

«Як тато скаже, так по-маминому і буде»

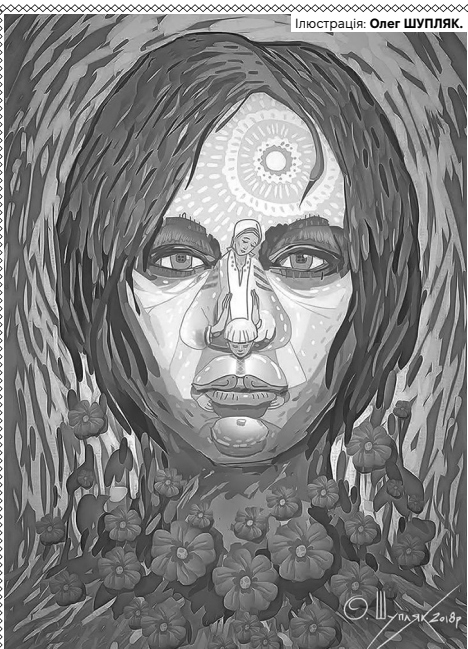
● НІХТО, КРІМ ТЕБЕ

Фото зі сторінки в Instagram Павла ЗІБРОВА.



«Марина, Марина, любов моя єдина...»

Зірковий співак про секрет
щасливого шлюбу – на с. 6 »



Ілюстрація: Олег Шупляк.

Картину «Батьківщина» (2015) відомого українського художника Олега Шупляка часто ще називають «Чорнобривці» і підписують рядками з вірша Василя Симоненка: «За тобою завше будуть мандрувати очі материнські і білява хата».

«Я мама, я бабуся, я дружина...»

● ДО СЛІЗ

Галина МОМОТ

Я мама, я бабуся, я дружина...
Своїй родині ніби одежина,
Що тіло береже від всіх негод,
Геть не чекаючи ніяких нагород.
Буваю тихою, буваю і сердита,
Колись порожньою, а часом перелита,
Терплячою, трапляється і ні,
Всі людські якості зібралися в мені.
Я валер'янка, обезболення, я бинт,
Я викрутка, сокира, пилка, гвинт,
Я лейкопластир, я вішак, я є елей,
У екстремальності я буду суперклею.
Я ковдрою повинна вміти бути,
Бо саме в тому мій життєвий путь,
Я піч, камін, я дрова, я тепло,
Так є, так буде, так завжди було.
Я нитка й голка, ножиці теж я,
Яке б Господь не дав мені ім'я,
Я берегиня всіх сімейних драм,
Встояти навчена і бурям, і вітрам.
Я лікар, я учитель, я юрист,
До усіх знань мені Господь дав хист,
Я кухар, прибиральник, я співак,
Робити все повинна вміти в такт.
Водою загасити, де горить,
Німого научити говорить,
Приборкати нерозуміння й гнів
Посеред всіх важких життєвих днів.
Я молитовник, я словар, вільний слухач,
Подовжувач, вмикач і вимикач,
Я милиця, плече, я є рука,
Я і мотор, і круг до наждака.
Я злива, я є тихий літній дощ,
Я мотивація до всіх узгод і прощ,
Я парасоля і від сонця, й від дощу,
Там, де скрипить, завжди спішу – мащу.
Дружина я, бабуся, я є мама,
Сьогодні й завтра я завжди та сама,
Така як є, мене вже не змінить.
Якій своє і трішки не болить.
Болить за онучаток і дітей,
І кожна з нас то ніби прометей,
Згораючи, себе всю віддає,
Бо так було, так буде, і так є.

«Ти можеш плакати в душі, але син не повинен бачити маминих сліз»

● НЕЗАГОЙНА РАНА

Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«КОЛИ ПІСЛЯ
НАРОДЖЕННЯ СИНА,
ЧОЛОВІК ВЗЯВ
ЙОГО НА РУКИ,
ТО... ЗАПЛАКАВ»

А починалася наша розмова з їхнього щастя – з того, як молоді люди йшли до своєї любові, бо могли й не зустрітись. Оксана жила в Седлищі, а Юрій – у Гірках, що теж на Любе- шівщині, але далеченько – в самому прикордонні з білоруссю. Тільки то вже, видно, доля визначала їхні шляхи.

– Я знайшла роботу в Гірках, – пригадує жінка. – Працювала продавцем у магазині. В січні 2012-го ми познайомилися з Юрієм. Зустрічалися десять міся- ців, і само собою визна- чилося, що ми – пара. Мій майбутній чоловік якось сказав (чи спитав?): «Може, одружимося?». Так і покли- кав заміж. Я відповіла зго- дою, і в жовтні було наше весілля. У Гірках, в хаті бабусі Юрія, яка, по суті, ростила його з дитинства (мама й вітчим на той час були далеко від рідного села), й починалося наше

подружнє життя. Чоловік, як тоді й багато хто з одно- селівців, їздив на заробітки в росію.

Так було до початку АТО. А у квітні 2014-го Юрій Бедарев, маючи досвід строкової служби, першим із села пішов у військо. Рік був на Луганщині. Тож Оксана ще тоді пізнала, що таке війна, і яка то радість, коли чоловік присилає плюсики у повідомленні, за яким – найголовніше: «Я – живий».

– Рік відслужив Юра, як тоді й передбачалося зако- ном, вернувся живий-здо- ровий додому. Мав статус учасника бойових дій. Ми з ним удвох займалися домашнім хазяйством, по- лем – як вже у селі (бабу- ся в 2014 році померла). А в 2016-му році Бог дав нам оцього прекрасного

“ —
То були
найщасливіші
наші два тижні.
Син не відходив
від татка...

хлопчика, – каже жінка, знайомлячи тим самим зі своїм Іванком, із котрим приїхала на нашу зустріч. – Дуже бажана й довгож- дана дитина. Не забуду та-



Пам'ятний весільний день народження їхньої молодії сім'ї.



Фото з архіву Оксани Бедаревої.

Вони були такі щасливі!

кого моменту: коли після народження сина (а в мене був кесарів розтин) чоло- вік взяв його на руки, то... заплакав.

Ось коли я пошкоду- вала, що поряд із нами вже дев'ятирічний Іванко. Адже, почувши ці мамині слова про її незабутній спомин, він розплакався, по-хлопчачому стараю- чись приховати сльози. До речі, за словами Оксани, ім'я для сина подружжя мало ще тоді, «як він був у животику, й УЗД показало, що народиться хлопчик». Жінка хотіла назвати його Юліаном – подобалося їй це ім'я. Але коли про та- кий вибір почув чоловік, то сказав: «Буде не Юліан, а Іван». На цьому й крапку поставили.

– Служба в АТО дала- ся взнаки, – каже жінка, розповідаючи про те, як складалося їхнє життя після того, як чоловік демобілізувався. – У Юрі були грижі. Він погано почувався. Я зрозуміла: «Хто, як не я? Мушу якось тримати сім'ю». Іван- кові було дев'ять мі- сяців, як поїхала на заробітки, залишив- ши його на Юру. Я знала свого чоловіка – доброго господаря, турботливого татуса – знала, що можу спокійно вирушати з дому, й усе буде добре. Так і жили. От тільки ця прокля- та війна все поламала.

«НА ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ
ШЛЮБУ ЮРА ЗРОБИВ
СЮРПРИЗ – ПРИЇХАВ
У ВІДПУСКУ»

Ще до початку повно- масштабної війни Юрій Бедарев вже був у війську. 16 грудня 2021 року він підписав контракт із 14-ю окремою механізованою бригадою й пішов служи- ти.

– Однокласник, друг покликав його до себе, – пригадує Оксана, як то було. – Юра був майстром, як то кажуть, на всі руки – особливо на ре- монті автомо- білів знався. Отож, той друг гово- рив йому: «М е н і потрібні



«Коли чоловік взяв сина на руки, то заплакав».



На могилі захисника-Героя – чоловіка, тата...

такі хлопці – ходи до нас». І чоловік підписав контракт. Зразу місяць проходив навчання в Черкасах, потім – у Львові. А 24 лютого 2022-го він мав приїхати у Володимир вже з відповідними документами, що пройшов підготовку. І планував приїхати додому хоч на день-два, щоб побачитися з нами. А вже звідси вернутися в свою бригаду, яка на той час стояла вже на Рівненському полігоні й невдовзі, як Юра знав, мала вирушати на Схід України.

Але сталося трохи (чи зовсім) інакше. 24-те лютого стало Юрія Бедарева у Львові. Почувши, що полігон, де він був, обстріляли росіяни, дружина зателефонувала чоловікові. Він відповів коротко: «Оксано, не можу говорити... Зі мною все добре... Ми біжимо в бомбосховище». Тож додому Юрій уже не потрапив – його підрозділ відправили на Київщину.

Потім були Харківська, Херсонська, Миколаївська області. Була обнадійлива осінь першого року війни – українські війська визволили чимало окупованих територій. Тієї осені подружжя мало зустріч. На жаль, – останню.

– 21 жовтня в нас була десята річниця шлюбу, – жінка повертається спогадом до незабутнього. – І от напередодні Юра зателефонував мені й сказав, що їде на позицію. Там, мовляв, не буде зв'язку, тож не дзвони. Але моє серце відчувало, що щось «не так», – й не підвело. Чоловік справді підготував на наш трояндовий ювілей сюрприз – ми зустрілися (до цього не раз го-

ворив, що не йде у відпустку, бо є хлопці, яким вона більш потрібна, – хтось жениться, в когось – поповнення в сім'ї чи хтось занедужав, «а у вас все добре»). Я проснулася від якогось блиску у вікні, підійшла й побачила, що машина заїжджає на подвір'я. Це був жовтень, холодний вже ранок, а я в піжамі вискочила до Юри й, обнявши його, розплакалася від такої приємної несподіванки. То були найщасливіші наші два тижні. Син не відходив від татка...

**«ЯК ЮРИ НЕМА...
ВІН ДЕСЬ ПОЇХАВ?» –
«НІ, ВІН – У МОРЗІ»**

Проводжаючи чоловіка з відпустки, Оксана, звичайно ж, як зараз каже, не думала, що то їхня остання зустріч. Якоюсь мірою заспокоювало те, що Юрій не був на самому «нулі», – він на той час служив в Салтівському районі міста Харкова. Був механіком – ремонтував техніку. Але війна не пощадила: 23 січня 2023 року свічка його життя згасла.

– Юрій загинув від ураження електрострумом в 10 тисяч вольт, – розповідає Оксана. – Після ворожого прильоту хлопці розбирали завали – він не побачив оголений провід... Коли я ввечері телефонувала чоловікові й Юра не відповів, то здивувалася (хлопці-побратими згодом розповідали, що можна було годинника звиряти: якщо Юра говорить із сином по телефону, то це значить, що – восьма вечора, й вони вчать домашні завдання. Я на кухні готувала вечерю, а Юра щось питав у сина, той йому розповідав). Коли теле-

фон чоловіка мовчав і вранці наступного дня, то я набрала номер однокласника чоловіка. Він відповів лише за третім разом. «Чому Юра мовчить?», – запитала й почула: «Його нема». Зразу сприйняла це без страху, бо ж траплялося, що возили чоловіка на позицію, й тоді його не було на місці розташування. Але перепитала: «Що значить «Юри нема» – десь поїхав?». «Ні, Юра – в морзі». Спочатку виключила телефон, відчувши безвихідь. Потім передзвонила: «Що ти таке кажеш? У якому морзі?». – «Юра помер... Все...», – ось так мені було сказано. Почути таке дуже важко – ти в якомусь ступорі, не знаєш, що далі робити.

Оксана з вдячністю розповідає про Володимира – ковальчанина, побратима Юри ще з 2014-го, який був для нього, як старший брат. Ще за життя, її чоловік казав йому: «Якщо зі мною щось станеться, то на тобі – Оксана й Ваня». І їй говорив, що на підтримку Володі вона може розраховувати. Сьогодні жінка висловлює велику вдячність Юриному побратимові:

– Якби не він, то не знаю, як би все пережила. Він телефонував у військкомат в очікуванні офіційного сповіщення, розпитував, коли Юру привезуть. А як ми з двоюрідною сестрою чоловіка їздили в морг до Луцька на опізнання, то теж був поряд, бо, як казав, «мушу бути з тобою – таку обіцянку дав Юрі». Пригадую, відкрили рефрижератор, де було чотири тіла, і я зразу показала, де мій чоловік. Впізнала його в одну мить за статуєю – він мав постійні 106 кілограмів. І по руках. Вони в нього – роблять, від того, що завжди ремонтував техніку, вже й не відмивалися добре.

**«ТВІЙ СИН НЕ ПОВИНЕН
БАЧИТИ МАМИНИХ СЛІЗ»**

27 січня 2023-го Юрія Бедарева похоронили в його рідних Гірках Камінь-Каширського району. Там, на Алеї слави, яку було відкрито торік у центрі села, – його портрет серед інших односельців, життя котрих з а б р а л а



Війна не пощадила Юрія Бедарева – свічка його життя згасла 23 січня 2023 року.

війна. Рік Оксана із сином ще жила там, де вони з чоловіком хазяйнували – садочок посадили, дбаючи, щоб були для Іванка і яблукка, й черешні, персики... До речі, десять років сім'я мешкала вже не в бабусиній маленькій хатині, а в іншому будинку, який після того, як не стало Юрія, жінка з дитиною змушені були покинути (не вдаючись у деталі, бо це була б ще одна, непроста життєва історія, скажемо коротко: так склалися обставини). Оксана перебралася у Седлище – вдячна батькам, що прийняли з дитиною.

Фото Катерини ЗУБЧУК.



Квіти для тата, портрет якого на Алеї Слави селища Любешів.

– Сьогодні Іванкові вже дев'ять років, а коли його тата не стало, мав лише шість літ. Зараз згадую себе в той час, коли тільки похоронила чоловіка й, по правді, не знала, як жити далі. Мій депресивний настрій мимовільно передавався дитині. Коли в мене була істерика, син, шестирічний на той час, казав: «Мам, шукай таблетки – я йду по воду для тебе». Він не хотів іти до школи, бо покидав мене в сльозах і, прийшовши додому, заставав із ними ж. Із часом я зрозуміла, що це – неправильно. Й тоді сама собі наказала: «Ти можеш плакати в душі, але на людях мусиш посміхатися, й син твій не повинен бачити маминих сліз – йому ж ще тяжче, бо він – дитина». Слава Богу, перемогло усвідомлення, що я – доросла, справляюся з усім, а сина травмувати не можна. Його треба витягувати з того стану, який

поглинув після втрати люблячого, турботливого батька...

Усміхатися, коли душа плаче, – це непросто. Але заради сина з часом Оксана навчилася опанувати свій біль, незважаючи на те, що хтось скаже: «Ой, а що їй – називається вдовою, а, дивись, сміється».

– І таке буває, – констатує реальність жінка. – Але навчилася не зважати на це, думаючи насамперед про дитину. Ми з Іванком пишаємося своїм чоловіком, татком. Юра – наш Герой. У сповіщенні сказано, що він помер. Але ж помер чоловік на війні – не вдома ж

розбирав ті завали й наткнувся на смертоносний оголений провід!

А ще, за словами жінки, відчуття того, що життя продовжується, додало волонтерство. В кінці минулого літа Оксана долучилася до волонтерської кухні, яку організувала в Любешові на своєму обійсті Галина Остапчук – така ж, як і вона, дружина загиблого воїна:

– Ми приходимо – п'ємо каву, сміємося... Потім починаємо згадувати пережите кожною – й плачемо... Далі включаємося в роботу – варимо для наших захисників, зокрема, борщ, фасуємо його в реторт-пакети. Це дає мені відчуття того, що я потрібна, що виконую особливу місію заради хлопців на передовій. Вони будуть відкривати пакет і згадуватимуть рідний дім, де пахне червоним (улюбленим!) борщем. Я й сина беру з собою – він охоче долучається до такої доброї справи. І якщо підписує пакет, вказуючи, що там – гречка, то ще й побажання додасть: «Смачного!», і сердечко намалює, побачивши яке, боець усміхнеться.

«Коли ви сумуєте, зазирніть знову у своє серце, і ви побачите, що плачете за тим, що було вашою радістю» (Халіль Джібран (1883–1931), лівансько-американський філософ і поет).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

№9(57)

Своє справжнє взаємне кохання Панас Мирний зустрів у 40 років

Першу дівчину Панас Рудченко (справжнє прізвище письменника) покинув через її надмірну простоту, друга – проміняла його на москаля

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

Панас Мирний (1849–1920) належить до тих українських класиків пера, яким водночас вдалося побудувати блискучу державну кар'єру та реалізувати себе в письменстві. Його романами «Хіба ревуть воли, як ясла повні?» та «Повія», зачитувалися кілька поколінь читачів, адже вони глибоко розкривали правду життя та людську душу. А ось особисте його життя було сповнене драматичних сюжетів. Дівчина-наймичка, з якою письменник хотів одружитися, проміняла його на солдата-москаля. Кохана ж дружина Олександра, молодша на 14 років, страждала від нервових розладів

Марина ЛУГОВА

«ДЕ ТУТ Є ТАКА, ЩОБ ПОКОХАЛА МОЄ СЕРЦЕ? НЕМА ЇЇ!..»

Перше кохання до Рудченка прийшло у 1865 році – йому тоді було лише 16 років. Юнак на той час жив (і вже працював) у Гадячі. Там він закохався у панночку Олену Олексіївну. Хлопцю важко було стримувати свої почуття, але розповісти про них дівчині він теж не міг, тому довірився щоденнику. 21 травня 1865 року він записав таке: «Моє серце якось аж зраділо і неначе всміхнулося, як почуло, що Олена Олексіївна приїде. Ні, я таки її люблю, тільки цього ніхто не знає і не відає, та й лучче, – ніхто й не насміється».

На той час юний Панас вже зробив перші проби пера. Бо у своєму щоденнику записав, що дуже хоче показати поему «Безталанна» Олені. Мабуть, юнак так і не зміг добитися взаємності від Олени, бо через кілька років, у 1870 році, залишив такий запис у щоденнику: «У моїй душі плач і досада, і туга... Надворі так хороше, весело, сонечко світить, – а мені не одрадно... Так якось тяжко та важко, з рук усе валиться,



Подружжя Олександри та Панаса Мирного.

ніщо не миле, не любе. Хоч би закохатися в кого? У кого ж? Де тут є така, щоб покохала моє серце? Нема її! Та, мабуть, і в цілім світі немає. Моє серце – мій ворог!»

Та знайшлася така, яка покохала нещасного самотнього хлопця. Це була проста дівчина-наймичка. Панас Мирний теж її покохав. Ім'я дівчини невідоме, сам письменник її називає В.

Молоді люди зійшлися. Але щастя було недовгим. Дівчина не розуміла душевних поривань письменника, не бачила сенсу у розвитку духовному. Письменник тяжко переживав через це.

Не мало щасливого кінця і його наступне почуття, теж до дівчини-наймички. Вони почали зустрічатися. Панас Якович хотів навіть одружитися з дівчиною, дати їй освіту, ввести у своє коло спілкування. Проте мила проміняла його на солдата-москаля. Панас Рудченко важко це переживав.

ЙОГО ЗАЧАРУВАЛА НЕ ТІЛЬКИ МОЛОДІСТЬ ОЛЕКСАНДРИ, А Й ЗНАННЯ ЛІТЕРАТУРИ ТА МУЗИКИ

Своє справжнє взаємне кохання Панас Мирний

зустрів у 40 років у Полтаві. Познайомився майбутнє подружжя Рудченків на суботніх літературних вечорах у полтавського етнографа Віктора Василенка. 26-річна Олександра Шейдеман була капітанською донькою та генеральською сестрою. Вона закінчила Полтавський інститут шляхетних дівчат і Харківське музичне училище, була начитаною, знала кілька іноземних мов. На момент зустрічі з Панасом Яковичем, вона не збиралася надовго залишатися в Полтаві, бо мала багатого нареченого лікаря в Петербурзі.

Сорокарічного Панаса Яковича Олександра одразу ж вразила у саме серце. Його зачарували не тільки її молодість та глибокі блакитні очі, а й знання літератури та музики. Крім того, на чоловіка вплинуло й те, що майбутня обраниця жила не за батьківські кошти, а сама заробляла на життя, викладаючи музику в Полтавському інституті благородних дівчат. На той час серед панночок таке траплялося не часто. Мовчазний та замкнений з дитинства, Панас Рудченко вирішив будь-що добитися взаємності від красуні – він пише їй сповнені ніжності

листи. Називає її Шурочкою, доброю, святою, голубкою. І добивається...

У квітні 1889 року закохані одружилися. Весілля було скромним, святкували в Карлівці, в домі нареченої. Її батьки та рідні нареченого навіть не приїхали, лише надіслали листівки...

На жаль, сімейне життя стало черговим випробуванням для письменника. Олександра була порядною дружиною та гарною матір'ю, подружжя виховувало трьох синів – Віктора, Михайла та Леоніда. До народження старшого сина, Віктора, у 1892 році Олександра продовжувала працювати. У 1893-му на світ з'явився другий син, Михайло. Після цих пологів психічне здоров'я жінки різко похитнулося. Напади істерії стали постійними, чоловік боявся, що вони можуть перерости у божевілля. Тому змушений був відвезти її на лікування до Харкова. Там Олександра провела пів року.

Про свої переживання з цього приводу митець знову залишає запис у щоденнику: «Господи! Зглянься хоч на те, що ось уже трохи не два місяці, як я без неї горюю; зглянься на діточок, що не бачать матері своєї, не знають її теплої ласки. Допоможи їй, нещасній, подужати свою хворобу якнайскоріше, верни її під нашу оселю, принеси разом з нею мир і спокій в наше безталанне життя».

РАНО-ВРАНЦІ ДАРУВАВ ДРУЖИНІ ТРОЯНДИ З КРАПЕЛЬКАМИ РОСИ

Любов, постійна турбота та вірність чоловіка, допомогли Олександрі перемогти хворобу. Після видужання вона народила своєму Панасу ще одного сина – Леоніда. Чи траплялися в неї істеричні припадки після третіх пологів – невідомо.

Теплі почуття до дружини уже сивочолий письменник зберіг до останніх днів життя. Рано-вранці дарував їй троянди з крапельками

роси. Жило подружжя в різних кімнатах. Кімната дружини мала досить розкішний вигляд – дорогі меблі, багато світлин родичів. Олександра Михайлівна захоплювалася театром і навіть полюванням. Панас Мирний не розділяв це захоплення дружини.

Незважаючи на взаємну любов, вірність та порядність, духовної близькості між чоловіком та дружиною не було. Олександра так і не змогла стати соратницею та однодумцем Панаса Мирного. Він постійно вболівав за подальшу долю України, писав твори про простих людей українською мовою. Олександра Михайлівна завжди говорила російською, трималася по-панському...

Нащадки Рудченків виховувались у дусі того часу. Щоб не стати «вузькими фахівцями», багато читали, малювали, захоплювалися музикою. Свої корективи в долі синів внесли війни – спочатку Перша світова, потім – Громадянська. 16 вересня 1915 року в бою під Рівним загинув найулюбленіший син Панаса Мирного – Віктор, на якого він покладав великі творчі надії, адже саме Віктор успадкував від батька письменницький талант. Тяжкий удар сліпої долі 66-річний батько не надіявся пережити. Він всерйоз заговорив про свою смерть, купив на кладовищі місце для себе поряд із синовією могилою, про що свідчить квитанція, «видана П. Я. Рудченку 24 вересня 1915-го». У 1919-му обірвалося в бою життя молодшого сина – Леоніда. Переживання за дітей, на долю яких випали непрості випробування, відобразилися на здоров'ї Панаса Мирного не кращим чином. Зрештою, його серце не витримало – 28 січня 1920 року він помер від інсульту.

Дружина Панаса Мирного Олександра Михайлівна пережила чоловіка на 22 роки.

Джерело: globilchenko.jimdofree.com.



Панас Мирний із дітьми та дружиною.

Сильна жінка і сильний чоловік: де ми починаємо ламати одне одного

● ШПАРТАЛКА ДЛЯ ДВОХ

Ви можете щиро хотіти сильного коханого – і водночас несвідомо робити все, щоб поруч із вами він таким не став

Катерина ПТІЧКА, психологиня, edyna.media



СЬОГОДНІ ФРАЗА «СИЛЬНА ЖІНКА» ЗВУЧИТЬ ЯК КОМПЛІМЕНТ

Її вимовляють із захопленням. Її культивують. Її продають як новий ідеал. Але якщо чесно – за цією силою дуже часто стоїть не свобода, а перевтома.

Перевтома бути тією, яка все вирішує, все тримає, все передбачає і ніколи не падає. Сила стає пасткою. Ми виростили на історіях про жінок, які змогли, витримали, не зламалися, зробили все самі. І це виглядає як справжня сила. Але є момент, коли вона перестає бути ресурсом і перетворюється на виживання в красивій обгортці.

Коли жінка роками живе в режимі «якщо не я – усе розвалиться», вона більше не в стосунках – вона в системі контролю.

КОЛИ ЖІНОЧА СИЛА ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ НА КОНТРОЛЬ У СТОСУНКАХ

Жіноча сила закінчується навіть не там, де жінка втопилася. А там, де вона починає жити за двох, вирішувати за двох, нести відповідальність за двох і називати це любов'ю. Це тонка межа, бо

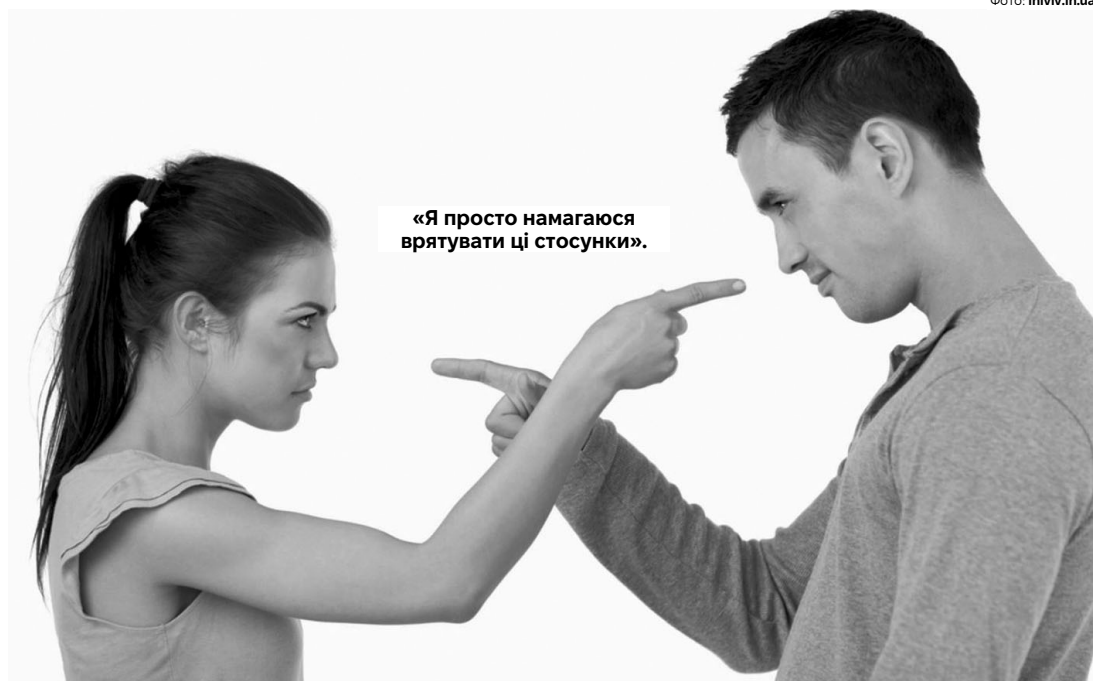


Фото: inviv.in.ua.

зовні це виглядає як турбота, а всередині – тотальний контроль і страх відпустити.

КЕЙС ІЗ ПРАКТИКИ №1

До мене прийшла жінка. Успішна. Доглянута. Розумна. Її запит звучав так: «Чому чоловіки поруч зі мною слабшають?»

У процесі роботи стало очевидно: вона завжди була на крок попереду. Швидше ухвалювала рішення. Знала, «як краще». Страхувала всі ризики.

І навіть не помічала, як забирає простір для чоловіка. Фраза, яка все пояснила: «Я просто не можу дозволити собі розслабитися». І це не про силу. Це про неможливість довіряти життю й партнеру.

ЩО ТАКЕ ЧОЛОВІЧА СИЛА У СТОСУНКАХ І ЧОМУ ВОНА ЗНИКАЄ

Чоловіча сила не в домінуванні. І не в жорсткості.

“ Найчесніше питання сьогодні звучить так: ви в стосунках підсилюєте одне одного... чи все ж змагаєтеся за контроль?

Вона – у простих, але критично важливих речах: ухвалювати рішення, ризикувати, рухатися вперед, брати відповідальність і, головне, відчувати, що він впливає.

Коли цього не відбувається, чоловік або згасає, або починає боротися.

КЕЙС ІЗ ПРАКТИКИ №2 – БОЛЯЧЕ ЧИТАТИ

Пара разом чотири роки. Жінка скаржиться: «Він нічого не вирішує. Усе на мені».

Починаємо розбиратися і бачимо: вона перебиває, виправляє, сумнівається в кожному його рішенні й зрештою робить по-своєму. Навіть у дрібницях.

Його реакція? Він перестає пропонувати. Перестає бути

тим, ким вона хоче його бачити.

ЧОМУ У СТОСУНКАХ ВИНИКАЄ ЗАМКНУТЕ КОЛО КОНТРОЛЮ

Не тоді, коли сваримося. А тоді, коли жінка заходить у контроль, а чоловік виходить із відповідальності. Саме тут запускається замкнуте коло: чим більше вона контролює, тим менше він робить.

І чим менше він робить, тим більше вона контролює. І обоє думають: «Я просто намагаюся врятувати ці стосунки».

ЧОМУ СИЛЬНА ЖІНКА НЕ ЗАВЖДИ ОТРИМУЄ СИЛЬНОГО ЧОЛОВІКА

Більшість жінок хочуть сильного чоловіка. Але не-

свідомо роблять усе, щоб поруч із ними він таким не став. Не тому, що вони «неправильні», а тому, що всередині живе установка: «Я не можу розслабитися. Я повинна тримати».

Зрілість – це новий рівень сили. Справжня сила жінки не в тому, щоб витримати все, а в тому, щоб бачити, де її відповідальність закінчується, не заходити в чужу роль і витримувати тривогу, не перекриваючи її контролем.

Це складніше, ніж «зробити все самій». Але саме тут починається інша якість життя. І тоді відбувається несподіване: коли жінка виходить із контролю, у чоловіка з'являється шанс увійти у свою силу. Не тому, що його змусили, а тому, що з'явилося місце.

Проблема не в тому, що жінки стали надто сильними. І не в тому, що чоловіки стали слабшими. Проблема в тому, що ми почали жити не своєю природою, а реакцією на страх. Тому жінка контролює, коли боїться, а чоловік відходить, коли не відчуває сенсу.

І, можливо, найчесніше питання сьогодні звучить так: ви в стосунках підсилюєте одне одного... чи все ж змагаєтеся за контроль?

НАША ДОВІДКА:

Катерина Птічка – психологиня, за спиною якої сотні клієнтів, які пройшли внутрішню трансформацію та змінили своє життя на краще. Створила власну методику на основі нейролінгвістичного програмування (НЛП), когнітивно-поведінкової терапії (КПТ), гештальту (психологічний підхід, головна ідея якого звучить так: наше сприйняття – це не просто сума окремих деталей, а єдина, цілісна картинка) та інших напрямків психології, які допомагають клієнтам досягати змін у житті за досить короткий проміжок часу.

Господь рахує її сльози

● ПРИТЧА

Або Чому жінка іноді плаче без причини?

Маленький хлопчик запитав маму: – Чому ти плачеш?

– Тому, що я жінка!

– Я не розумію!

Мама обійняла його і сказала:

– Ти не зрозумієш цього ніколи.

Тоді хлопчик запитав у батька:

– Чому мама іноді плаче без причини?

– Усі жінки іноді плачуть без причини, – відповів батько.

Згодом хлопчик виріс, але не припиняв дивуватись: «Чому жінки плачуть?»

Нарешті він запитав у Бога.

І Бог відповів: «Задумавши жінку, Я хотів, щоб вона була досконалою. Я дав їй плечі, такі сильні, щоб тримала цілий світ, і такі ніжні, щоб підтримувала дитячу голівку. Я дав їй дух, настільки сильний, щоб стерпіти будь-який біль. Я дав їй волю, на-

стільки сильну, що вона йде вперед, коли інші падають. Вона піклується про хворих і втомлених не скаржачись. Я дав їй доброту – любити дітей за будь-яких обставин, навіть якщо вони кривдять її. Я зробив її з ребра чоловіка, щоб вона захищала його серце. Я дав їй мудрість зрозуміти, що хороший чоловік ніколи не завдасть їй болю навмисно, але іноді випробовуватиме її силу й рішучість стати поряд із ним без вагань. І, нарешті, Я дав їй сльози. І дав право проливати їх, де і коли вона забажає. І тобі, сину Мій,

треба зрозуміти, що краса жінки не в її одязі, зачісці чи манікюрі. Краса жінки в очах, які відчиняють двері до її серця, де живе любов.

“ Я зробив її з ребра чоловіка, щоб вона захищала його серце.

Фото: Ukr.net.



Я дав їй сльози. І дав право проливати їх, де і коли вона забажає.

Запам'ятай, якщо ти чоловік. Будь обережним – не дай жінці заплакати, тому що Господь рахує її сльози... Жінка створена з ребра чоловіка, не з ноги, щоб бути прип'яченою, не з голови, щоб перевершувати, а з боку, щоб бути поруч із тобою, і бути рівною тобі. І з-під руки, щоб бути захищеною тобою. І зі сторони серця, щоб бути коханою...»

Progolovne.in.ua.

«Жінка – це як чайний пакетик: ви ніколи не дізнаєтеся, наскільки вона сильна, поки вона не опиниться в окропі» (Елеонора РУЗВЕЛЬТ (1884–1962), американська політична діячка, журналістка, письменниця, дружина 32-го президента США Франкліна Рузвельта).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

Моя відповідь – Ні...

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Мій син уперше за пів року привіз онуків на вихідні. Я наготувала їхніх улюблених страв і спекла пиріг. А потім випадково почула розмову невістки і зрозуміла справжню причину їхнього приїзду

Раїса ГАЛИЦЬКА, zytia.org

Мене звати Раїса. Мені 70 років, я живу у Львові. Усе життя я відкладала гроші. Не тому, що була багатою, просто завжди розуміла: старість прийде, і якщо я сама про себе не подбаю, ніхто не дасть мені гарантій. Ще з молодості, відколи почала працювати, щомісяця щось відкладала – іноді зовсім трохи, у кращі часи – більше. Так за роки й назбиралося.

Мій чоловік помер одинадцять років тому. Відтоді я живу сама у тій самій квартирі. Діти знають, що в мене є певні заощадження. Не статки, не багатство – просто гроші, зібрані роками праці, економії й обережності.

Моєму синові Андрію сорок два. Він дванадцять років одружений з Оксаною. У них двоє дітей – восьмирічний Марко і п'ятирічна Со-



«Спекла яблучний пиріг – такий самий, як пекла Андрієві, коли він був малим».

ломійка. Бачу я їх рідше, ніж хотілося б: то робота, то гуртки, то плани на вихідні, то ще щось.

Коли Андрій подзвонив і сказав, що вони приїдуть у суботу, я щиро зраділа. У п'ятницю пішла на базар, купила продукти, щоб приготувати те, що люблять діти: сирники для Соломійки, котлетки й картопляне пюре для Марка. Ще спекла яблучний пиріг – такий самий, як пекла Андрієві, коли він був малим.

У суботу вони приїхали

близько обіду. Діти забігли до квартири, міцно мене обійняли, одразу потягнули носами запах із кухні й поча-

“ Я не плакала – поплачу потім, коли вони поїдуть.”

ли питати, що я приготувала. Усе було ніби звично і навіть добре. За обідом мені було радісно. Андрій був привітний, Оксана теж. Ми говорили про дітей, школу, садочок

і якусь поїздку, яку вони планували на літо.

Після обіду діти пішли дивитися мультики у вітальню, Андрій вийшов на балкон поговорити телефоном, а я залишилася на кухні мити посуд. Оксана сиділа в кімнаті. Вона думала, що з кухні я її не чую, але помилилася. Говорила вона тихо, проте досить виразно. З кимось по телефону, мабуть, із подругою:

– Так, сьогодні поговоримо з нею. Андрій каже, що вона, швидше за все, погодиться. У неї ж ті гроші просто лежать. А ми вже кілька місяців не витягуємо квартири й платежі. Якщо вона зараз позичить, то наступного року, коли Андрію дадуть премію, віддамо.

Я перестала мити тарілку, а Оксана продовжувала:

– Та знаю, що сума невелика. Але інакше доведеться брати кредит, а з такими відсотками... Та й їй воно зараз не дуже треба, правда? Вона сама, великих витрат не має. Добре, потім розкажу, як усе пройшло. Сподіваюся, вийде.

Вона поклати слухавку. Я повільно витерла руки, зняла фартух і на хвилину сперлася на кухонну тумбу. Подумала про сорок років, коли щомісяця відкладала хоч трохи. Про всі речі, які не купила собі, бо «краще зекономити». Про відпустки, у які не поїхала, бо «не час витрачати». Про те, як завжди казала Андрієві: гроші треба берегти, бо ніколи не знаєш, що при-

несе життя. І ще я подумала: якщо я віддам їм ці гроші, назад уже, швидше за все, не побачу. Не тому, що вони погані люди. Просто я прожила достатньо, щоб знати, як часто буває з такими «позиками в родині».

Андрій повернувся з балкона й сів на диван. Оксана зайшла з кімнати. Обоє дивилися на мене тим поглядом, з якого зрозуміло: зараз буде серйозна розмова. Я заговорила першою:

– Андрію, якщо ви хочете попросити в мене грошей на квартиру, моя відповідь – ні.

Запала тиша. Син кліпнув очима:

– Мамо, ти звідки?..

– Я почула розмову Оксани телефоном. Не хочу нікого принижувати й не хочу сварки. Але ви обоє маєте зрозуміти: ці гроші – єдина моя безпека на решту життя. Це не жадібність. Це мій спокій. Я не прошу вас зрозуміти це одразу, але прошу поважати.

Деякий час ніхто нічого не говорив. А потім із вітальні прибіг Марко:

– Бабусю, а пиріг ще є?

Я відрізала йому ще шматочок, міцно обійняла його, а потім на кілька секунд залишилася сама на кухні із заплаченими очима. Я не плакала – поплачу потім, коли вони поїдуть. Але тієї миті мені було спокійно. Бо вперше за дуже довгий час я сказала саме те, що думала. Без злості, без сцени, без страху, чим усе закінчиться. Просто правду. Вголос. І – вчасно.

Дочекайся чоловіка, якого Бог приготував саме для тебе

● МУДРІ ІСТИНИ

Дочекайся того, хто справді розуміє, як ти заслуговуєш, щоб до тебе ставилися

Марія МРІЯ, zytia.org

Чоловіка, який буде терплячим із тобою. Який зробить тебе важливою частиною свого життя, а не запасним варіантом. Який помічатиме дрібниці, бо саме з них і складається справжня любов.

Він запам'ятає, що тобі подобається, коли перед сном ніжно торкаються твого волосся. Піде на кухню по воду для себе, а повернеться з двома склянками, навіть



Справжня любов складається з маленьких дрібниць.

● МАГНІТНІ БУРІ У ВЕРЕСНІ

☹️ Слабкі: 4, 6, 14, 25, 28.

😞 Середні: 5, 10, 12, 13, 26.

😡 Сильні: 11, 27.



☹️ Щоб зберегти гармонію та уникнути конфліктів під час зниженого тону або емоційної нестабільності, дотримуйтеся кількох простих правил: 1. Одразу скажіть, якщо відчувається погано чи роздратовані. 2. Відкладіть з'ясування

складних питань на інші дні. 3. Перед тим як відповісти різко, зробіть глибокий подих і порахуйте до десяти.

☹️ У періоди сонячної активності головний біль або стрибки тиску знижують загальний тонус організму, через що людині стає

важче проявляти терпіння, турботу та романтичні почуття. Це може призводити до непорозумінь чи сварок із партнером через дрібниці.

☹️ Подбайте про фізичний стан: вчасно пийте воду, гуляйте на свіжому повітрі та спіть не менше 7–8 годин.

якщо ти нічого не просила. Дорогою додому купити твої улюблені квіти або шоколадку просто тому, що згадав про тебе.

Дочекайся чоловіка, який робить добро не для того, щоб потім нагадувати про нього. Який не підраховує, скільки разів допоміг, скіль-

“ Не тримайся за стосунки лише через страх залишитися самій.”

ки витратив і чим ти тепер йому зобов'язана.

Того, хто поважатиме тебе не лише на словах. Хто щодня показуватиме вчинками, що цінує твоє серце, час, працю, мрії та почуття.

Дочекайся чоловіка, який не боїться відповідальності. Який багато працює, повертається додому втомленим,

але все одно знаходить у собі сили обійняти тебе, вислухати й дати відчуття, що ти не сама.

Бо правильний чоловік розуміє: любити жінку – не означає покласти до її ніг увесь світ.

Це означає створити поруч із собою такий світ, у якому вона почуватиметься єдиною, потрібною, захищеною і коханою.

Пам'ятай про власну цінність. Не погоджуйся на байдужість, крихти уваги та любов, яку доводиться постійно випрошувати. Не тримайся за стосунки лише через страх залишитися самій.

Бог уже знає людину, яка має увійти у твоє життя. І коли настане правильний час, багато речей раптом стануть зрозумілими.

Ти подивишся на нього й відчуєш: ось чоловік, про якого я так довго молилася.

«Дружин може бути багато, а мама – одна»



Фотоколлаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Мудрість чоловіка – не в тому, щоб стати на чийсь бік, а в тому, щоб не дозволити образити ні матір, ні дружину.

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Закінчення.
Початок – на с. 1

Протоієрей Ігор Андрес ВЕРЕТКА
КАЗМІРЧУК, настоятель храму
Волинської ікони Божої Матері
села Богушівка Луцького
району Іоанно-Богословського
деканату та храму
Святого Апостола
Андрія Першозванного
села Верхівка
Луцького району
Успенського
деканату



Перш за все варто зауважити, що любов і шана до матері – не просто природні почуття, а й християнський обов'язок. П'ята заповідь Божа каже: «Шануй батька твого та матір твою» (Вих. 20:12). Вона не перестає діяти тоді, коли людина одружується. Син залишається сином своїх батьків і має дбати про них у старості.

Проте шана до матері не означає, що вона має й надалі регулювати життя дорослого сина. Можна любити маму й слухати її поради, але рішення приймати самостійно.

Святе Письмо говорить: «Покине чоловік батька свого та матір свою і пристане до жінки своєї, і будуть вони одним тілом» (Бут. 2:24). Це не заклик забути батьків. Людина створює власну сім'ю і бере за неї відповідальність.

Саме тут часто й виникає проблема. Чоловік може залишатися емоційно залежним від матері навіть у сорок чи п'ятдесят років: радіти з нею щодо грошей, дітей, відпочинку чи конфліктів із дружиною.

З одного боку, це виглядає як повага до матері. Але дружина поступово починає відчувати, що в її шлюбі є ще одна людина, думка якої важить більше за її власну.

Жінка природно очікує, що вони з чоловіком разом будуватимуть свій дім і ухвалюватимуть рішення. Вона не хоче, щоб кожну проблему обговорювали зі свекрухою, а все порівнювали з тим, «як це робила мама».

Особливо небезпечна звичка чоловіка розповідати матері про конфлікти з дружиною. Подружжя може швидко помиритися, а мати – надовго запам'ятати образливі слова невістки.

Тому далеко не кожну сімейну проблему варто виносити за межі подружжя. Порада духовника, психолога чи близької людини іноді потрібна, але не слід перетворювати матір на постійного суддю власного шлюбу.

Ще одна помилка – роль посередника. Мама каже синові: «Невістка повинна робити так». Він повторює це дружині. Дружина відповідає щось про свекруху, а чоловік передає її слова матері. Так образи лише переходять від однієї до іншої.

У таких ситуаціях чоловікові потрібно встановлювати здорові межі. Він може сказати матері, що цінує її думку, але сімейні рішення вони з дружиною ухвалюватимуть разом.

Так само дружині варто розуміти: любов чоловіка до матері не означає, що вона має погоджуватися з усім, що каже свекруха. Але й любов до дружини не дає права принижувати чи зневажати матір.

Іноді дружина, втомившись від втручання свекрухи, каже: «Якщо ти мене любиш – вибери мене». Але чоловік не повинен доводити любов до дружини ненавистю до матері.

Так само й мати не повинна вимагати від сина доведення любові через конфлікт із дружиною. Фрази «Ти мене вже не любиш» чи «Вона тебе проти мене налаштувала» лише породжують у чоловіка почуття провини.

Матері часом потрібно прийняти непросту, але прекрасну істину: син не перестав бути її сином. Він просто виріс.

“

Любити матір – не означає дозволяти їй керувати своєю сім'єю. Любити дружину – не означає забувати про матір.

Матері може бути боляче усвідомити, що тепер у житті сина є інша жінка, яка займає особливе місце. Але страх втратити його не повинен перетворюватися на контроль.

Водночас дружині треба розуміти: чоловік не перестав бути сином. Він має право відвідати маму, допомогти їй, зателефонувати, провести з нею час.

Тому питання не повинно звучати: «Хто для тебе важливіший – я чи мама?». Правильніше запитати: «Чи вміємо ми будувати власну сім'ю, не принижуючи твоїх батьків?». А матері – чи може вона підтримувати сина, не втручаючись у його сімейні рішення.

Для християнина особливо важливо пам'ятати, що сім'я – не місце боротьби за владу. Апостол Павло

говорить: «Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав Себе за неї» (Еф. 5:25).

Християнське розуміння чоловічого лідерства – не вимагати слухняності, а нести відповідальність і бути готовим до жертвної любові.

Тому чоловік не повинен постійно думати: «Як зробити, щоб мама була задоволена?» чи «Як зробити, щоб дружина не образилася?». Правильніше запитати себе: «Як у цій ситуації вчинити чесно, справедливо і з любов'ю до обох?».

Рішення іноді не сподобається матері, іноді – дружині. Але зрілість і полягає в тому, щоб не жити у страху перед чиєюсь образою.

Якщо мама несправедливо принижує дружину, чоловік повинен мати мужність сказати: «Я люблю і поважаю тебе, але не дозволю ображати мою дружину». Так само він не повинен дозволяти дружині зневажати його матір.

Завдання чоловіка – не автоматично ставати на бік того, хто голосніше кричить, а залишатися на боці правди і любові.

Особливо важливо пам'ятати про дітей. Вони не повинні ставати зброєю в дорослих конфліктах або вибирати, кого любити більше – маму чи бабусю.

Ще складнішою ситуація стає, коли кілька поколінь живуть під одним дахом. У наших реаліях це трапляється часто через потребу доглядати літніх батьків, дороге житло чи інші обставини.

Тоді особливо важливо домовитися про межі. Подружжя повинно мати особистий простір, рішення щодо дітей мають ухвалювати батьки, а побутові та фінансові питання – обговорювати відкрито.

Чоловікові варто зрозуміти ще одну просту річ: зробити так, щоб усі завжди були задоволені, неможливо.

Він встановить межі перед матір'ю – вона може образитися. Захистить маму – образиться дружина. Але його завдання не всім догодити, а діяти чесно, мудро і відповідально.

Фразу «дружин може бути багато, а мама – одна» не варто використовувати як зброю проти дружини. Вона не означає, що дружина – тимчасова людина, яку можна легко замінити.

У християнському шлюбі дружина не є тимчасовою супутницею. Перед Богом чоловік і жінка стають єдиним цілим, тому чоловік має берегти свою сім'ю. Але й дружина не повинна вимагати від нього відмовитися від матері.

Шлюб не скасовує заповіді шанувати батьків. Чоловік не перестає бути сином – він просто отримує нову відповідальність.

Його завдання – не вибрати одну жінку, а навчитися правильно любити кожну.

Матері він має віддати шану й турботу. Дружині – любов, вірність, повагу та відчуття безпеки. Власній сім'ї – право самостійно ухвалювати рішення. А Богові – перше місце.

Можливо, справжня чоловіча зрілість починається саме тоді, коли чоловік перестає запитувати: «Кого мені обрати?» і починає думати: «Як мені бути справедливим?».

Не потрібно ставити матір і дружину на різні чаші терезів: їхні ролі в житті чоловіка різні.

Мати залишається матір'ю на все життя – і її потрібно шанувати. Дружина стає найближчою людиною у новій сім'ї – і її потрібно берегти. Проблема виникає тоді, коли хтось намагається зайняти місце іншого.

Тому чоловікові, який опинився «між двома вогнями», не потрібно визначати переможця. Йому потрібно встановити межі, не втрачаючи пошани до матері; захистити дружину, не зневажаючи батьків; вислухати пораду, але рішення ухвалювати самому.

Бо зрештою питання не в тому, кого чоловік любить більше.

Питання – чи вміє він правильно любити.

Чи здатний залишатися вдячним сином і водночас бути вірним чоловіком?

І тоді, можливо, зникають самі «два вогні». Мати не мусить боротися за сина, а дружина – конкурувати зі свекрухою.

Християнська любов не вимагає знищення одних стосунків заради інших. Вона вчить кожній людині віддати те місце, яке їй належить.

Тому матір потрібно шанувати, дружину – любити й берегти, батьків – не забувати, а власну сім'ю – захищати.

Мама справді одна, і тому її потрібно шанувати. Але дружина теж не повинна бути «однією з багатьох». Вона – та людина, з якою чоловік створив нову сім'ю, а тому її також потрібно берегти, любити й поважати.

«Якщо чоловік поважає свою матір, він зуміє зробити щасливою і свою дружину. Але горе тій сім'ї, де він не бачить між ними різниці» (Східна мудрість).

volyn.com.ua



«Так ніхто не кохав»

«Марина, Марина, любов моя єдина...»

• НІХТО, КРІМ ТЕБЕ

Український співак 69-літній Павло Зібров зворушливо звернувся до своєї дружини Марини з нагоди її 67-го дня народження. Артист опублікував спільне фото та присвятив коханій тепле привітання в Інстаграм, згадавши рядки зі своєї відомої пісні

Уляна ВІНОГРАДОВА

Павло Зібров нагадав, що вже 33 роки співає про свою Марину словами: «Марина, Марина, любов моя єдина, тебе шукав я довгих десять літ». У своєму дописі артист подякував батькам дружини за те, що вони подарували йому найближчу людину. «Моя любов, моя дорога Маринко, вітаю тебе



«Я тато скаже, так по-маминому і буде», – ділиться секретом щасливого шлюбу Павло Зібров. Він ніжно називає Марину «капітаном своєї душі».

з днем народження! Найперше хочу подякувати твоїм батькам за те, що подарували цьому світу таку прекрасну дівчинку», – написав співак. За словами Зіброва, Марина стала для нього

не лише дружиною, а й мамою їхньої доньки Діани, музою, натхненням та найближчою людиною. Співак також відзначив красу та характер дружини. Він назвав її талановитою, мудрою, доброю, щирою, сильною та справедливою жінкою.

“Щодня дякую долі за те, що саме ти поруч зі мною. Тебе я шукав довгих десять літ.”

«Я пишаюся тобою і щодня дякую долі за те, що саме ти поруч зі мною. Тебе я шукав довгих десять літ», – зізнався артист.

Як відомо, пара зустрілася на концерті для спілки підприємців-промисловців, де Марина працювала та була організаторкою. Павло закохався з першого погляду. Вони одружилися 25 серпня 1994 року.

Згодом також символічно поновили шлюбні обітниці та вдруге одружилися. У подружжя є спільна донька Діана (1997 року народження), яка працює PR-менеджеркою та SMM-ницею артиста. Також Павло Миколайович всиновив сина дружини від першого шлюбу Олександра.



«Я вже не уявляю себе в шоу-бізнесі без твоєї поради, твого професійного запалу, твоєї наполегливості й відданості творчим процесам», – каже про 29-річну доньку Павло Зібров.

Нині Марина є директором, режисером і художником костюмів у театрі Павла Зіброва. Головними побажаннями для дружини Зібров назвав міцне здоров'я, мир в Україні, душевний спокій та багато щасливих років, наповнених любов'ю. Не обійшлося і без фирмового гумору співака. Він пожартував, що все інше подружжя обов'язково придбає на Бессарабському ринку. На завершення Зібров запевнив дружину, що завжди буде поруч – підтримувати, обіймати, берегти та любити її. До свого привітання він додав побажання від доньки Діани і собачок Нани та Джессі.

ДО РЕЧІ

Павло Зібров має сина Сергія від першого шлюбу. Його перша дружина – Тетяна Самофалова – пішла від нього до свого студента, тоді Павлові було 27 років.

Зрада почалася... на сповіді

• ЖИТТЯ, ЯК СЕРІАЛ

Закінчення. Початок – на с. 16

Зореслав СТОЖАР

Одного разу в храмі з'явився новий священник. Молодий. Років сорок. Високий, трохи посивілий на скронях. – Отець Андрій, – сказала церковниця. – Тимчасово буде у нас служити. Наталя не звернула особливої уваги. До тієї неділі. Вона давно не сповідалася. Та щось того ранку тиснуло на серце так, що після служби залишилася. Коли підійшла її черга, отець Андрій підняв очі. Їхні погляди зустрілися. І Наталя раптом забула все, що збиралася сказати. Священник теж на мить замовк. А потім... почервонів. Наталя опустила очі. – Говоріть, – тихо сказав він. – Я – погана дружина. – Чому ви так думаєте? – Мій чоловік на війні, а я... не сумую за ним так, як мала б. Отець Андрій довго мовчав. – Ви бажаєте йому зла? – Боже борони! – Допомогаєте? – Все, що можу. – Моліться? – Щодня. – То чому називаєте себе поганою? Наталя ковтнула слюзи. – Бо коли його немає вдома... мені спокійно. І вперше в житті розповіла чужій людині все. Про п'яні вечори. Про ревності. Про те, як одного разу старша донька стала між ними й закричала: «Тату, не чіпай маму!» Про те, що наступного ранку Сергій приносив квіти. Про те, як вона навчилася прощати раніше, ніж він просив вибачення.



Отець Андрій нагадав Наталі, що вона жива. Але справжньою перемогою стало те, що вони обоє зуміли вчасно зупинитися.

Отець Андрій слухав. Не виправдовував її. Не за-суджував його. Тільки наприкінці сказав: – Бог не просить людину називати страх любов'ю. Наталя підняла голову. І знову зустріла його погляд. Ось тоді все й почалося. Не з поцілунку. Не з таємної зустрічі. Навіть не зі слова. Зрада почалася на сповіді – з того, що Наталя вперше за багато років відчула себе жінкою, на яку дивляться не з підозрою, а з теплом. Відтоді вона все частіше приходила до храму. Переко-нувала себе, що молитися за Сергія. А сама шукала очима отця Андрія. Він теж помічав її. І щоразу відводив погляд на секунду пізніше, ніж мав би. Одного вечора Наталя прийшла, коли храм уже був майже порожній. – Отче... Він обернувся.

– Я мушу ще раз сповіда-тися. – У чому? Вона довго мовчала. – Я думаю про вас. Отець Андрій зблід. Наталя чекала докору. А він раптом сказав: – І я про вас. Їй здалося, що світ зупи-нився. Одне речення. Чотири слова. А між ними вже могла собою за власне життя. Через тиждень отця Ан-дрія перевели до іншої пара-фії. Він не попросився. Лише передав через церковницю маленький аркуш. На ньому було написано: «Не плутайте людину, яка нагадала вам, що ви жива, з людиною, заради якої треба зруйнувати своє життя». Наталя заплакала. – Але я не кохаю чоловіка. – Можливо. Та це треба ви-рішувати не через мене. Він підійшов ближче, але залишив між ними кілька кро-ків. – Якщо ваш шлюб закін-чився – одного дня ви повин-

“Не робити того, за що потім доведеться просити пробачення в тих, хто нам довіряє.”

ні чесно це сказати Сергієві. Не мені. Не собі. Йому. А я маю чесно відповісти перед собою за власне життя. Через тиждень отця Ан-дрія перевели до іншої пара-фії. Він не попросився. Лише передав через церковницю маленький аркуш. На ньому було написано: «Не плутайте людину, яка нагадала вам, що ви жива, з людиною, заради якої треба зруйнувати своє життя». Наталя носила той папі-рець у гаманці. А через три місяці Сергій повернувся у відпустку. Схудлий. Посивілий. Уночі вони сиділи на кухні. Діти спали.

Сергій довго крутив у ру-ках чашку. – Там багато часу думати, – сказав нарешті. – Особли-во коли не знаєш, чи буде завтра. Наталя мовчала. – Я тебе кривдив. Вона підняла очі. За дванадцять років він уперше сказав це без «але». – Так. – Ти мене ще любиш? Колись Наталя збрехала б. Заради дітей. Заради квар-тири. Заради того, «що люди скажуть». Тепер сказала: – Не знаю. Сергій здригнувся, наче від удару. І тоді Наталя зрозуміла одну просту річ. Правда теж болить. Але правда не принижує. Вона не розповіла йому про отця Андрія. Бо між ними не сталося нічого, що можна було б назвати романом. І водночас сталося дуже багато. Одна коротка зустріч показала Наталі, наскільки вона зголодніла за добрим словом, спокійним поглядом і звичайною людською пова-гою.

Сергій повернувся на фронт. Вони не знали, чи зали-шатся разом. Але перед від'їздом він уперше за багато років обій-няв дітей і тихо сказав дружи-ні: – Якщо повернуся, спро-бую стати іншою людиною. Не для того, щоб ти мене не покинула. Для того, щоб діти мене не боялися. Наталя знову пішла до церкви. Подала записку: «За здо-ров'я воїна Сергія». Поставила свічку. А поруч – ще одну. Без записки. За отця Ан-дрія. Не щоб повернувся. А щоб Бог дав йому сили не повернутися. Бо інколи найбільший доказ почуття – не зробити крок назустріч. Особливо коли знаєш, скільки людей цей крок може змусити плакати.

Вона скасувала розлучення, коли він отримав невиліковний діагноз

• ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

Зіркові актори Ребекка Гейгарт та Ерік Дейн одружилися у 2004-му. За роки шлюбу в них народилися дві доньки – Біллі та Джорджія. Та у 2018-му Ребекка подала на розлучення

Лія ЛІС

Здавалося б, звичайна гол-лівудська історія: кохання минуло, шлюб розпався, кожен іде своєю дорогою. Але в їхньому випадку все виявилось складніше. І водно-час – людяніше. Юридично розлучення ро-ками так і не завершили. Ерік і Ребекка вже не жили як по-дружжя, проте продовжували разом виховувати доньок. Не воювали через дітей. Не намагалися викреслити одне одного з життя. Навпаки – з часом їхні сто-сунки перетворилися на дуже близьку сімейну дружбу. А в березні 2025-го сталося несподіване: через сім років після подання на розлучення Ребекка офіційно попросила суд... закрити справу. Бо незабаром світ дізнався,



Ребекка та Ерік показали донькам просту, але дуже важливу річ: якщо стосунки між двома дорослими закінчилися – це ще не означає, що вони перестали бути родиною.

що Ерік Дейн, відомий мільйо-нам глядачів як доктор Марк Слоун – «МакСтімі» із серіалу «Анатомія Грей», – має бічний аміотрофічний склероз (БАС). Це тяжке прогресуюче захво-рювання нервової системи, яке поступово позбавляє людину здатності керувати м'язами. Ерік тоді сказав дуже важ-ливу річ: він вдячний за те, що поруч із ним його любляча сім'я.

І Ребекка справді залишила-на поруч. Не як дружина, яка намага-ється повернути минуле. Не як героїня романтичного фільму. А як людина, з якою він про-жив величезну частину життя. Як мати його дітей. Як друг. Як сім'я. Ніби сказала собі: «Він – батько моїх дітей. А сім'я не

зникає лише тому, що кохан-ня змінило форму». Ребекка пояснювала: хоче показати донькам просту, але дуже важливу річ – якщо сто-сунки між двома дорослими за-кінчилися, це ще не означає, що вони перестали бути родиною. Особливо коли приходять біда. Вони разом говорили з доньками про хворобу батька, намагалися чесно відповідати на їхні запитання, зверталися по психологічну підтримку. Робили все, аби Біллі та Джорджія не залишалися сам на сам зі страхом втратити тата. Ерік продовжував боротися з недугою та публічно говорити про БАС, привертаючи увагу до необхідності досліджень і до-ступу до лікування. А Ребекка залишалася одні-єю з найближчих людей поруч. 19 лютого 2026 року Еріка Дейна не стало. Йому було лише 53.

І після цього вчинок Ребекки набув зовсім іншого значення. Вона могла сказати: «Ми давно розійшлися. Це вже не моя історія». Натомість своїми вчинками сказала: «Ми більше не пара. Але ти все одно моя сім'я». У світі, де розлучення так ча-сто перетворюється на війну, це рідкісний приклад зовсім іншо-го фіналу. Не кожне кохання повинне закінчуватися ненавистю. Романтичні почуття можуть

минути. Але іноді залишаються повага, вдячність, спільні діти, десятки років спогадів. І готовність бути поруч, коли іншій людині найважче. Ребекка не повернулася до Еріка як кохана жінка. Вона за-лишилася біля нього як сім'я. Можливо, це і є одна з най-доросліших форм любові: не обов'язково хотіти прожити з людиною все життя як пара – але не відвернутися від неї тоді, коли вона найбільше потребує твоєї руки. Бо справжня сім'я – це не лише ті, з ким у нас усе склалося ідеально. Це ті, хто все одно прихо-дить і сідає поруч, коли стає найважче.

НАША ДОВІДКА:

Ребекка Гейгарт розпо-чинала кар'єру як модель, після чого перейшла в кіне-матограф. Найзначиміші ролі нині 55-річна акторка зіграла у відомих трилерах та комедіях, зокрема «Крик 2», «Міські ле-генди», «Королеви вбивства» та «Нічого втрачати». Також з'явилася у стрічці Квентіна Тарантіно «Одного разу в... Гол-лівуді»

Ерік Вільям Дейн (1972–2025) найбільш відомий ролями Джейсона Діна у те-лесеріалі «Усі жінки – відьми», доктора Марка Слоана в серіалі «Анатомія Грей», та Кела Джей-кобса у телесеріалі «Ейфорія».

Подаруйте своїм коханим неймовірні історії!

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!! VOLYN.COM.UA



Передплатний індекс місячника

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 60779

Тираж номера: 4635.

Засновник: ТзОВ «Газета «Волинь» Головний редактор і відпові-дальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович Зареєстрована 18 січня 2024 року Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь» Місцезнаходження видавця: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13. Поштова адреса, за якою здійснюється редакційний контроль: вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської області, 43016. E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037. ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р UA83305299000026007000803281 АТ КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 0247695 Друк офсетний. Обсяг – 16 сторінок формату В-4 Відтворювано: Реєстраційний номер R30-02487 № 142 Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Діа», м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua. Замовлення №1278.

Поїхали, коханий, по гриби...

● **НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ**

Закінчення.
Початок – на с. 16

Василина ПИСАНКА

...**Л**іс зустрів їх за-
пахом мокро-
го листя. Дуби
стояли важкі, золоті. На гілках
блищали краплі. Десь у гущави-
ні стукав дятел.

Марина ступила на вузьку
стежку й раптом сказала:

– Пам'ятаєш, як ти мене
сюди вперше привіз?

– Не сюди.

– Сюди.

– Та ні.

– Оцей дуб був.

– Марино, за тридцять ро-
ків він міг трохи змінитися.

Вона засміялася. І Степан
раптом теж.

Уперше за багато місяців
вони сміялися разом.

За годину Марина знайшла
першого білого.

– Степане!

Вона закричала так радісно,
ніби виграла автомобіль.

– Дивись!

– Та бачу.

– Великий!

– Не рви.

– Чого?

Степан присів поруч і обе-
режно викрутив гриб із землі.

– Ти ж мене сама вчила:
треба так, щоб грибницю не по-
шкодити.

Марина завмерла.

– Ти пам'ятаєш?

Він знизав плечима.

– Не все ж я забув.

Далі вони йшли вже поруч.
Спочатку говорили про гриби.

Потім – про дітей. Потім – про
онучку, яка смішно називала
мухомор «помідором із кра-
почками».

А потім Марина раптом за-
питала:

– Степане, а ти щасливий зі
мною?

Він зупинився.

– Що за питання?

– Просте.

– Нормально живемо.

– Я не питаю, чи нормально.

Дощ посилювався.

Степан натягнув капюшон.

– А ти?



– Я вже думала, що ти мене більше
ніколи так не торкнешся.

“**Жінка може
перестати просити.
Але це не означає,
що вона перестала
чекати.**

– Ні.

Він глянув на неї так, ніби
вона його вдарила.

– Чого тобі бракує?

Марина довго мовчала.

– Тебе.

– Я ж ось.

– Ні. Ти давно десь не тут.

Він хотів щось відповісти,
але не знайшов слів.

Вони пішли далі мовчки.

Біля старого пенька Мари-
на присіла.

– Я недавно прочитала
вірш. Там жінка кличе коханого
по гриби...

Степан усміхнувся:

– То ти через вірш мене
сюди притягнула?

– Може.

– Романтична ти моя.

Він сказав це машинально.
І обоє завмерли.

«Моя».

Колись він називав її так
щодня.

Марина опустила очі.

– А знаєш, що мені там най-
більше сподобалося? Вона кли-
че його не просто в ліс. Наче
хоче повернутися туди, де вони
ще справжні.

Степан сів поруч.

– А ми – несправжні?

– Ми стали зручні.
Він довго дивився на мокре
листя.

– Я думав, ти вже не потре-
буєш усіх тих дурниць.

– Яких?

– Ну... квітів. Прогулянок.
Щоб за руку.

Марина всміхнулася крізь
сльози.

– Степане, жінка може пере-

стати просити. Але це не озна-
чає, що вона перестала чекати.
Він опустил голову.

– А я думав: якщо ми трид-
цять років разом, то вже нікуди
одне від одного не дінемося.

– От тому й перестав бере-
гти?

Цього разу він не відповів.
Лише простягнув руку. Доло-
нею догори.

«Поїхали, коханий, по гриби...»

● **З ВИСОТИ ДУШІ**

Євгенія НАЗАРУК

Поїхали, коханий, по гриби...
Зберу в пучок я неслухняні коси...
Поїхали, де тиша і дуби.
Де в золоченій сукні ходить осінь.

Поїхали, якщо і навіть дощ...
Там глід намисто роздає червоне.
Там Мавка із опеньків варить борщ,
А Лісовик готує маскарпоне.

Поїхали, поїхали удвох
На вихідні, з самісінького рання...
Там під пеньком старенький сивий Ох
В руді листки замотує бажання.
Там гриб-мізинець в листі шарудить

І щось шепочуть між собою віти.
Там плаче клен, коли йому болить,
Сміється липа, як лоскоче вітер.

Поїхали, коханий, по гриби
В моє дитинство, ну а мо'ї даліше.
Там так привільно і нема журби.
Там справжнє все – без фарсу і без фальші...

Поїхали, коханий, по гриби...



ФOTO: zytia.org.

У мене є зморшки

● **МУДРІ ІСТИНИ**

**Я подивилася на себе в дзеркало й побачила їх багато:
біля очей, навколо губ, на чолі**

Марія МРІЯ, zytia.org

У мене є зморшки, бо я
багато сміялася з дру-
зями. Бо в моєму житті

було кохання, від якого очі
мружилися від радості. Бо
я мала дітей і не раз хви-
лювалася за них до без-
соння.



У кожній лінії
на моєму
обличчі й
тілі захована
моя історія.

А ще я плакала.

Плакала за людьми, яких
любила, які пішли з мого жит-
тя – хтось ненадовго, а хтось
назавжди.

Я не спала ночами через
невдалі плани, через дитячу
температуру, через триво-
ги, які знає кожна жінка, що
по-справжньому любила й бе-
регла.

У кожній лінії на моєму об-

Марина дивилася на неї
кілька секунд.

Потім поклатла свою.

І вони сиділи посеред осін-
нього лісу, двоє вже немоло-
дих людей, які раптом сороми-
лися триматися за руки, наче
хлопець і дівчина на першому
побаченні.

– Ходімо, – сказав Степан.

– Куди?

– Там далі колись багато
підберезників було.

– Ти пам'ятаєш?

– Не все ж я забув, – повто-
рив він.

Уже біля машини Марина
перечепилася об корінь.

Степан підхопив її.

– Обережно.

– Старенька вже.

– Не вигадуй.

І раптом поправив її мокре
пасмо волосся.

Так просто. Так знайомо.

Марина заплакала.

– Ти чого?

– Нічого.

– Кажі.

– Я вже думала, що ти мене
більше ніколи так не торкнеш-
ся.

Степан зблід. А потім обій-
няв її.

Не сильно. Не пристрасно.
Просто притиснув до себе.

Так тримають те, що одного
дня мало не втратили через
власну необережність.

...Додому вони привезли
пів кошика грибів.

Діти потім сміялися:

– І заради цього ви пів дня
мogli в лісі?

Марина зі Степаном пе-
реглянулися.

– Та гриби там були ні до
чого, – сказав батько.

...Наступної суботи він
розбудив Марину о шостій
ранку.

– Вставай.

– Ти здурів? Вихідний!

– Поїхали.

– Куди?

Степан уже стояв біля две-
рей із двома кошиками.

І, ніяково усміхнувшись,
сказав:

– **Поїхали, кохана, по гри-
би.**

Марина дивилася на нього
й думала: іноді для порятунку
кохання не потрібне велике
диво.

Достатньо старого лісу.
Двох кошиків.

Однієї простягнутої руки.

І щоб хтось із двох першим
сказав:

«Поїхали...»

личчі й тілі захована моя історія.
Усі емоції, які я пережила.

Усі радощі, страхи, втрати,
надії й перемоги.

І якби я стерла ці сліди, я
ніби стерла б частину самої
себе.

Кожна зморшка – це ма-
ленька розповідь мого життя.

Це удар серця.

Це фотоальбом моїх най-
важливіших спогадів.

Через три роки після смерті єдиного сина тримала на руках... його новонароджену доньку!

● ТАК РОЗПОРЯДИЛАСЯ ДОЛЯ

У 68 років Ана Обрегон стала матір'ю дівчинки за документами, хоча біологічно є її бабусею. А татом маленької – її покійний син

Лія ЛІС

У 2020 році відома іспанська акторка й телеведуча Ана Обрегон пережила найстрашніше для матері – втратила свого єдиного сина.

Алессу Лекіо було лише 27 років. Після тривалої боротьби з раком його не стало.

Здавалося, разом із молодим чоловіком обірвалася й ціла гілка родини. Але ще за життя Алесс зберіг свій генетичний матеріал. За словами матері, він мріяв одного дня стати батьком.

Через три роки після його смерті Ана ухвалила рішення, яке спричинило величезний резонанс в Іспанії.

У 2023 році вона вирушила до США, де за допомогою сурогатного материнства на світ з'явилася дівчинка – Ана Сандра.

І саме тут ця історія набуває майже неймовірного повороту.

Біологічним батьком дити-



Син мріяв одного дня стати батьком. І мама його мрію здійснила!

ни є покійний Алесс. Тож Ана Обрегон юридично стала матір'ю дівчинки, хоча за кровним спорідненням вона – її бабуса.

Малеча отримала ім'я Ана Сандра Лекіо Обрегон.

Для Ани її народження стало значно більшим, ніж

“Після років болю Ана Обрегон сприйняла дівчинку як продовження життя свого сина.

просто появою ще однієї людини в родині. Після років болю вона сприйняла дівчинку як продовження життя

свого сина – ніби історія, яка здавалася назавжди обірваною, раптом отримала нову сторінку.

Фотоколлаж: kenguru.plus.

Та водночас цей випадок викликав в Іспанії гостру суспільну дискусію. Люди сперечалися про сурогатне материнство, використання генетичного матеріалу після смерті людини, можливості сучасної репродуктивної медицини та межі, за які вона має – або не має – заходити.

Найскладніше питання звучало так: хто і за яких обставин може вирішувати, чи має народитися дитина від людини, якої вже немає серед живих?

Сама Ана Обрегон пояснювала свій вчинок бажанням виконати мрію сина – подарувати йому продовження роду.

Саме тому ця історія й не вкладається у прості оцінки.

Для одних вона стала прикладом неймовірних можливостей сучасної медицини, яка дозволяє продовжити рід навіть після смерті людини. Для інших – приводом замислитися над надзвичайно складними моральними та етичними питаннями.

Та за всіма суперечками залишається проста людська драма: мати втратила свого єдиного 27-літнього сина, а через три роки тримала на руках його новонароджену доньку. Дівчинку, яка одного дня дізнається, що її батька не стало ще задовго до її народження.

І що її поява на світ стала можливою завдяки рішенню бабусі, ухвалену після найважчої втрати її життя.

Сучасна медицина вже здатна на те, що ще кілька десятиліть тому здавалося фантастикою. Але разом із новими можливостями вона ставить перед людиною й нові запитання – на які не завжди існують прості відповіді.

«ДЕПУТАТИ ЗА БОРДЕЛЬ!»: у Львові священнику відмовили перенести секс-шопи з центру міста

● ОТАКОЇ!

Обранці громади не підтримали його петицію

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Львівська міська рада на засіданні 25 серпня розглянула електронну петицію «Про перенесення закладів секс-індустрії поза межі центральної частини міста Львова», яку ініціював львівський священник УГКЦ Юрій (Юстин) Бойко. У підсумку її не підтримали (за проголосували лише 23 депута-



У центрі Львова зіткнулися дві логіки – моральна й юридична. Священник Юстин Бойко апелює до етики, міські правники – до меж повноважень громади.

ти із необхідних 33), зокрема, через юридичні застереження.

Зареєстрована 6 травня петиція щодо перенесення закладів секс-індустрії поза межі центру міста за два дні зібрала необхідні для розгляду 500 голосів.

Занепокоєння та обурення підписантів петиції викликало те, що на площі Ринок та прилеглих вулицях «функціонують заклади інтимного та відверто аморального характеру (зокрема секс-шопи та подібні об'єкти)». І саме цими центральними вулицями міста регулярно проходять похоронні процесії українських воїнів, які віддали своє життя за свободу і незалежність України. «Поєднання жалобних церемоній із присутністю подібних закладів є неприйнятним з моральної, етичної та суспільної точок зору і принижує гідність як

загиблих, так і живих», – йдеться в тексті петиції.

Під час обговорення в сесійній залі директорки юридичного департаменту Львівської міської ради Гелена Пайонкевич зазначила: «У законодавстві, яке стосується реалізації алкогольних і тютюнових виробів, є чіткі обмеження щодо розміщення таких закладів торгівлі. Тобто, на рівні законодавства такі обмеження створити можна. Щодо того, чи можемо ми це зробити на місцевому рівні – то ні».

Священник Юстин Бойко зреагував на відмову депутатів підтримати петицію.

«Депутати за бордель! Так, на жаль, і виглядає тепер жалюгідний образ «святої» Галичини!», – зазначив Юстин Бойко.

«Голод за любов'ю втамувати набагато важче, ніж голод за хлібом» (Святий Мати ТЕРЕЗА (1910–1977), католицька черниця, засновниця доброчинних місій, лауреатка Нобелівської премії миру за 1979 рік).

volyn.com.ua



«Так ніхто не кохав»

«Голод за любов'ю втамувати набагато важче, ніж голод за хлібом»

«У моєму шлюбі було так багато щастя»

● СЕ ЛЯ ВІ

55-літня акторка Римма Зюбіна оголосила про розрив зі своїм чоловіком, режисером Станіславом Мойсеевим. Подружжя було у шлюбі 32 роки

Лія ЛІС

Про це зірка вітчизняного театру і кіно розповіла в інтерв'ю виданню «Главком», присвяченому її ювілейному дню народження.

– Абсолютно чесно можу сказати: за ці 55 років ні в кого ролей не забирала. Навіть коли пропонували, – наголосила про професійний шлях акторка, який, до речі, розпочався із гірких слів.

– Мені поставили два на акторській майстерності і сказали: «Дитинко, ви ніколи не зможете стати акторкою, тому що у вас немає основного, без чого не може відбутися актор, – темпераменту». Тепер, коли до п'ятої ранку десь у гостях не замовкаю ні на секунду, розповідаю байки та анекдоти, то на прощання кажу: «І наостанок – найкращий анекдот мого життя: «Мене не взяли в театральний через відсутність темпераменту».



«У нас такий чудовий син». Римма Зюбіна з уже колишнім чоловіком та їхнім сином Даниїлом.

Під час розмови із журналістами, оголошуючи список, яким людям вдячна своєму професійному становленню, Римма Зюбіна після батьків і рідної сестри назвала по прізвищу і по-батькові... свого чоловіка Станіслава Мойсеева (директора-художнього керівника київського «Молодого театру»).

– Ви сказали «Станіслав Анатолійович Мойсеев». Зазвичай дружини не називають чоловіка так офіційно, ще й по батькові. Чи підтвердите ви чутки про

“ Коли читаю якесь інтерв'ю, де люди після розставання починають поливати одне одного брудом, думаю: «Боже мій милий, вас що, заміж хтось кліщами затягнув?»

зміни у вашому особистому житті?

– Весь час, коли ми працювали разом у «Молодому театрі», я завжди називала свого чоловіка «Станіславом Анатолійовичем». Але на сьогодні ми з ним уже не разом, – зізналася Зюбіна.

За словами Римми, попри

розлучення, вони з чоловіком залишаються у дружніх стосунках.

– Станіслав Мойсеев належить до тих людей, яким дуже вдячна. Навіть мої українськість і патріотизм – великою мірою його заслуга. Я дуже вдячна цій людині за все. За те, що не дозволив мені стати псевдоприматонною і направляв – а можна ж було перетворитися в дружину директора в найгіршому розумінні цього сенсу. Вдячна і за репертуар, який він мені давав і на якому я виросла як акторка...

Ми зі Станіславом Анатолійовичем лишилися у дружніх взаєминах, я приходжу на акторські іспити в Університет Карпенка-Карого, де він є майстром курсу, на його прем'єри. У нас такий чудовий син, – додала вона.

Зюбіна сказала, що у їхньому з Мойсеевим шлюбі було дуже багато щастя.

– У моєму шлюбі було так багато щастя, стільки подарунків, стільки країн, які ми об'їздили разом. На кожен

день народження в родині ми влаштовували поїздки. Завжди, коли читаю якесь інтерв'ю, де люди після розставання починають поливати одне одного брудом, думаю: «Боже мій милий, вас що, заміж хтось кліщами затягнув?» – зізналася вона.

А от на питання про те, чи

маску байдужості, спокійно подивилася їй в очі і **попросила повторити сказане**. Трохи голосніше, ніби не розчула. Ви б бачили, як швидко людина губиться, коли їй доводиться повторювати своє ж хамство вголос. Увага одразу фокусується на провокаторі, і його шпилька раптом звучить украй безглуздо.

Звісно, всі ці популярні поради психологів про «вдих-видих» працюють. Рахувати до чотирьох на вдиху і до шести на видиху – непоганий спосіб не зірватися. Однак коли на вас летить потік лайки десь на ринку чи в транспорті, стояти і глибоко дихати – виглядає щонайменше дивно. У таких ситуаціях найкраща реакція – **просто розвернутися і піти**.

Ще одна помилка, на якій я часто ловила себе раніше – спроба грати за чужими правилами. Щойно починаєш виправдовуватися чи щось доводити – ти програв. Іноді найстрашніша зброя – це **нудьга**. Коротке «Можливо» або «Дякую за вашу думку»

вільне серце акторки – вона не відповіла.

– Наступне запитання... – загадково усміхнулася.

Нагадаємо, Римма Зюбіна та Станіслав Мойсеев були у шлюбі 34 роки й виховують спільного сина, 27-літнього Даниїла, котрий у 2025-му мобілізувався до Збройних Сил України.

Повний текст інтерв'ю Римми Зюбіної виданню «Главком» читайте за цим QR-кодом:



НАША ДОВІДКА:

Фотоколаж: instagram.com/childrenkinofest.



«В основі акторської професії лежить увага», – наголошує Римма Зюбіна.

Римма Зюбіна – відома українська акторка театру і кіно, лауреатка премії «Золота Дзига». **Найвідоміші та найважливіші її ролі:** Дарина у драмі «Гніздо горлиці» (2016), мати головної героїні у стрічці «Смак свободи» (2023), також ролі у стрічках «Памфір» (2022), «Я працюю на цвинтарі» (2021) та «Папаники» (2021).

Знакові театральні ролі, зокрема у виставах «Дядя Ваня» та «Четверта сестра», за які вона отримувала театральну премію «Київська пектораль».

Популярні телевізійні та комедійні проекти попередніх років, серед яких «Жіноча інтуїція» та «Терміново шукаю чоловіка».

Замість тисячі слів: як красиво ставити людей на місце

● ШПАРГАЛКА НА ЩОДЕНЬ

Буває, прилетить якась отруйна репліка або дошкульна фразочка в стилі «Та кому ти взагалі це розкажеш?», і ти стовпієш...

Юлія ПОЛЯКОВА, ukr.media



А десь через пів години, поки нарізаєш салат чи просто гуляєш, у голові раптом вистрілює геніальна відповідь. Блискуча, просто на «Оскар». Але поїзд пішов. У сам момент конфлікту більшість із нас або наговорить зайвого на емоціях, або просто зникне і промовчить.

Нещодавно зі мною трапи-



Найкраща відповідь на хамство – не гостра репліка, а спокійний погляд, коротка фраза і вміння вчасно піти.

лася класична ситуація. Гуляю зі своїм грифом (собаці вже шість з половиною, доросла «дівчинка» зі своїми приколами на кшталт зубів, що хитаються), і якась випадкова перехожа безцеремонно ви-

дає: «Ой, а чого вона у вас така дивна? Морда така, як із фільму жажів». Раніше я почала б виправдовуватися, розповідати про особливості породи, або ж просто вибухнула б.

Але цього разу я надягла

збиває нападника з пантелику набагато краще, ніж будь-які дотепні образи. Так ви просто відмовляєтеся бути частиною цього спектаклю.

Але якщо хтось відверто переходить межі, тут уже не до ввічливих усмішок. У таких випадках рятують **завчені фрази**, які видаєш не замислюючись: «Я не дозволяю розмовляти зі мною в такому тоні» або «Ми продовжимо розмову, коли ви заспокоїтеся». Спокійно і по суті.

Не варто намагатися виграти кожну розмову. Деяких людей неможливо переконати, та й не треба. Свою енергію значно приємніше витратити на щось справді класне – приготування смачної вечері, нову серію улюбленого британського серіалу з крутим гумором або на те, щоб потестити нові налаштування камери на телефоні під час прогулянки містом.

Зберегти свої нерви набагато цінніше, ніж залишити за собою останнє слово в безглузді суперечці.

Дружина народила йому 10 дітей, а він кохав... її сестер

● НЕВІДОМІ СТОРІНКИ

Чарлза Діккенса (1812–1870) вважають одним із найвидатніших англійських письменників-романістів і майстрів гостросоціальної прози, які ставали на захист принижених і знедолених. У своїх творах він із глибоким співчуттям писав про бідність, жорстокість і суспільну несправедливість. Та у власному домі знаменитий письменник нерідко поводився зовсім не так, як герої його гуманістичних книжок

Лідія ГОРОХОВСЬКА, gazeta.ua

...У лондонській церкві святого Луки 2 квітня 1836-го вінчалися 19-річна Кет Гогарт і письменник 24-річний Чарлз Діккенс. Наречений був щасливий. Йому здавалося, що цей шлюб відкриває для нього шлях до благополучного життя та слави. Дівчина була донькою відомого журналіста газети «Івнінг кронікл» Джорджа Гогарта, де Чарлз друкував свої репортерські нариси про життя в Лондоні. Діккенс поважав свого колегу, а тепер і тестя. Той був визнаним письменником і юристом, приятелював зі знаменитостями (зокрема, свого часу він був юрисконсультотом Вальтера Скотта). А Чарлзові так кортіло потрапити у світ літератури. Він зі здриганням згадував роки, коли його батька кинули за борги до в'язниці. 12-річним він був змушений тяжко працювати на фабриці вакси, щоб прогодувати родину.

– Я хочу, щоб у нас була справжня родина, – сказав він Кет перед одруженням. – Ти будеш народжувати дітей і робити те, що я тобі скажу. Побачиш, невдовзі твій чоловік стане знаменитим і багатим письменником.

Молодята оселилися в невеликій квартирі Діккенса. Незабаром Кет запропонувала свій сестрі 16-річній Мері погостювати в них із Чарлзом. Відтоді вони скрізь бували втроях. Улаштували вдома театральні вечори. В їхньому будинку було весело, там завжди крутилося багато молодих людей, захоплених мистецтвом.

1837-го Кет народила сина – Чарлза-молодшого. Літера-



Наступного разу, читаючи Чарлза Діккенса й захоплюючись його співчуттям до знедолених, варто згадати і про скривджену ним дружину Кетрін.

турна діяльність приносила Діккенсу добрі прибутки. Незабаром родина переїхала до великого будинку. Взяли з собою Мері.

Дівчина допомагала Кет господарювати й доглядати за немовлям. А вечорами вони із Чарлзом сиділи біля каміна й бесідували про літературу. Діккенс незабаром зрозумів, що закохався. Мері була для нього втіленням ідеальної жінки – щирої та цнотливої. У своїй дружині цих чеснот він розгледіти не міг.

Якось увечері в травні Діккенс із дружиною та її сестрою повернулися з театру. Мері сподобався спектакль. Вона була в гарному настрої й надзвичайно збуджена. Дівчина сказала всім «добраніч» і пішла до себе. Через кілька хвилин Чарлз почув з її кімнати здавлений лемент. Від надміру емоцій із нею трапився серцевий напад. Наступного дня Мері померла на руках у Діккенса. Він зняв з її пальця перстень, одягнув його на свій мізинець і не розставався з ним до кінця життя.

– Вона була душею нашого будинку, – згадував про Мері. – Ми були занадто щасливі всі разом. Я втратив найніжнішого друга, дорогу дівчинку, яку любив ніжніше за будь-яку іншу живу істоту. Словами не можна описати, як мені її не вистачає.

Кілька місяців Мері снилася йому. За цей час він не написав жодного рядка. Ходив по будинку, як тінь. Із дружиною не розмовляв.

Кет бачила, як іноді він за-

кривався в гардеробі померлої сестри й цілував її одяг. Кет страждала. Вона не розуміла поведінки чоловіка. У Чарлза часто мінявся настрій. Він то веселився, то замикався в собі. Коли дружина приймала гостей – ішов із дому й гуляв на самоті лондонськими вулицями незалежно від погоди. Кет покірно зносила всі його примхи.

Діти в Чарлза Діккенса з'являлися на світ так само регулярно, як і його книжки. За 16 років Кет народила йому десятьох дітей: семеро синів і троє доньок (троє дітей, на жаль, померли). Безперервні вагітності підірвали її здоров'я. Вона розповніла, стала

“**Головне не те, що вона робить мене нещасним, а те, що я роблю її нещасною.**”

повільною й незграбною. Діккенс це дратувало. Він жадав емоційних стосунків, які дружина йому не могла дати. «Бідна Кетрін і я, – писав він у своєму щоденнику. – Ми не створені одне для одного, і цього не можна змінити. Головне не те, що вона робить мене нещасним, а те, що я роблю її нещасною. Я знаю, що багато в чому винний, у мене важкий, нерівний характер...»

– Нічого жахливого в моїй матері не було, – казала згодом їхня донька Кейт. – Вона, як і всі ми, мала свої недоліки, але вона була лагідною,

милою, доброю людиною й справжньою леді.

Популярність Чарлза Діккенса росла з кожним роком. 1856-го гонорари за книжки дали змогу Діккенсу придбати розкішний будинок у графстві Кент на південному сході Англії. Однак Кетрін було вже важко вести домашнє господарство, управляти слугами, займатися рахунками й вихованням дітей. Цей обов'язок взяла на себе її молодша сестра Джорджина Гогарт.

Дівчина підросла, погарнішала й стала схожою на Мері. «Вечорами, коли ми сидимо біля каміну, Кет, Джорджина і я, здається, що знову повернулися старі часи, – занотував тоді Чарлз. – Вона була для нас подругою, нянькою, наставницею, другом, супутницею, захисницею й порадицею».

Джорджина стала займатися дітьми. Вони обожнювали молоду й веселу тітоньку, зверталися до неї за порадами.

Кетрін розуміла, що чоловік давно її не кохає. За переказами, між їхніми спальнями навіть заклали двері цеглою. Ця стіна стала символом тієї відстані, яка вже давно виникла між подружжям.

Кетрін запропонувала розлучитися. Та Діккенс і чути про це не хотів. Боявся, що розлучення зіпсує його репутацію співця родинного затишку. Однак Кет наполягла, і 1858-го вони розійшлися.

Перед тим Діккенс оприлюднив лист, у якому представив себе жертвою нещасливого шлюбу, а Кетрін – причиною власних страждань, лінивою,

ревнивою і недалекою жінкою.

Перед публікою він поставив терплячим і шляхетним чоловіком, який нібито роками змушений був миритися з важким сімейним життям. Більшість вікторіанського суспільства, де чоловік мав майже всю владу над жінкою, повірила саме йому. Адже хто наважився б сумніватися у словах письменника, якого називали голосом людської совісті?

За умовами підписаної при розлученні угоди Кетрін одержувала довічне утримання і жила окремо зі старшим сином. Інші діти залишалися з батьком. Для Кетрін це стало ще одним тяжким ударом...

Сестри не розмовляли майже 20 років, доки 1870-го Діккенс не помер від інфаркту на руках Джорджини. Вона присвятила йому своє життя, відмовившись від заміжжя й материнства.

А Кетрін зберегла листи, які Чарлз писав їй на початку їхніх стосунків... У тих листах він був молодим чоловіком, який щиро кохав її й вважав центром свого світу.

Перед смертю у 1879 році Кетрін попросила, щоб ці листи колись опублікували. Вона хотіла, аби люди побачили: до відчуження, жорстокості й публічного приниження між ними справді була любов.

Її бажання здійснилося лише у 1935 році, коли листи видала дружина одного з її синів. Це сталося через п'ятдесят шість років після смерті Кетрін і через шістдесят п'ять років після смерті самого письменника.

На той час літературна слава Діккенса вже стала безсмертною, а темні сторінки його особистого життя залишалися майже непомітними.

НАЙВІДОМІШІ ТВОРИ ЧАРЛЗА ДІККЕНСА:

► **«Пригоди Олівера Твіста»** – історія сироти, яка викриває жорстокість бідняцьких робітних будинків та кримінальний світ Лондона.

► **«Різдвяна пісня в прозі»** – культова повість про переродження скупердяя Ебенезера Скруджа, що заклала сучасні традиції святкування Різдва.

► **«Великі сподівання»** – роман про дорослішання сироти Піпа, прагнення багатства, кохання та життєві розчарування.

► **«Девід Копперфілд»** – багато в чому автобіографічний роман, який сам Діккенс називав своїм «найулюбленишим дитям».

► **«Повість про двоє міст»** – історичний роман про події Французької революції в Парижі та Лондоні, один із найпродаваніших художніх творів в історії.

«Я хочу, щоб ви знали: ви були останнім сном моєї душі» (Чарлз Діккенс (1812–1870), один із найвідоміших англійських письменників у світі, цю фразу вжив у романі «Повість про двоє міст» (1859)).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»



У селі можна заховати гроші, самогон і навіть мішок картоплі. Але якщо тебе побачила Манька Поліщук – заховати новину вже неможливо.

«Три кіло мнєса за дві таблетки?!»

● І СМІХ, І ГРІХ

Дід Степан мав сімдесят років, три яблуні, дві груші, бабу Галю і непохитне переконання, що бачив у житті вже все. Як виявилось – не все

Степан ЧЕРЕШНЯ

Того ранку він поїхав дизелем «до Ковле» продавати яблука й груші. Торг ішов так жваво, що до обіду від двох повних сумок залишилися самі газети «Волинь» і «Цікава газета на вихідні», якими Степан перестеляв дно.

– Ото я комерсант! – задоволено промовив він і, сховавши гроші у внутрішню кишеню піджака, рушив до вокзалу.

До дизеля лишалось сорок хвилин.

А тут, як на гріх, припекло сонце, ноги загуділи, наче два старі трансформатори, і Степан вирішив зайти кудись у холодильник.

Побачив двері, над ними – яскрава вивіска. Щось англійською.

«Магазин, певно», – подумав.

І зайшов.

За прилавком стояла молода продавчиня.

– Добрий день!

– І вам здоров'я. А що у вас тут?

Дівчина кліпнула.

– Секс-шоп.
Степан зняв кашкета.
– Шо-шо?
– Секс-шоп.
– А-а-а... – протягнув дід таким тоном, ніби все зрозумів.

Не зрозумів нічого.
Очі його тим часом побігли по полицях і тут-таки почали спотикатися. Там лежало таке, чого Степан не бачив ні в сільмазі, ні на базарі, ні навіть у гаражі сусіда Петра, де, за чутками, можна було знайти запчастину до будь-якого трактора від Хрущова до Зеленського.

Дід ткнув пальцем у якусь рожеву коробочку.

– А що то таке?
Продавчиня пояснила.
Степан почервонів до кольору борщового буряка.

– Йой...
Перевів погляд на іншу полицю.

– А ото?
Почув відповідь – перехрестився.

– Матінко Божа...

Ще через хвилину він уже ходив уздовж стелажів, як екскурсовод у музеї технічного прогресу, тільки після кожного експоната питав одне й те саме:

– А що то таке?
А продавчиня дедалі більше кусала губи, щоб не розсміятися.

Нарешті вона поставила перед ним маленьку коробочку.

– А це для чоловічої впевненості.
– Якої ще впевненості? Я он у сімдесят сам на базар їджу!
– Ну... для романтичного настрою.

– Пані, в мене романтичний настрій тоді, коли Галя вареники з сиром робить.

– Кажуть, діє краще, ніж ваше сало і часник.

Степан аж кашкет поправив.

– Краще сала?!
Це вже було серйозне звинувачення.

Він узяв коробочку двома пальцями, наче районний прокурор речовий доказ, подивився на ціну – й мало не сів просто на підлогу.

«Дві штучки – як три кіло мнєса! – підрахував він. – Або чотири кіло сала! Та за такі гроші Галю мене сама любити буде, ще й борщу наллє!»

Але продавчиня так переконливо розповідала про «подарунок для подружнього життя», що Степан махнув рукою:

– Давайте вже. Хай буде. Тільки в газету мою загорніть. Вийшов із магазину, тримаючи пакуночок під пахвою, і тут почув:

– Ой, дядьку Степане!

У нього всередині все впало нижче п'ят.
На тротуарі стояла сусідка Манька Поліщук. Та сама Манька, яка могла почути новину в Ковелі о дванадцятій, а

о дванадцятій десять про неї вже знали три вулиці їхнього села Велика Груша, фельдшерка, листоноша Іван Почуй-Зубрицький і дві корови біля магазину.

“**Усю дорогу в дизелі Степан думав тільки про одне: де сховати коробочку від Галі?**”

Манька глянула на вивіску.

Потім – на Степана.
Потім – знову на вивіску.
І її брови поповзли вгору, як ціна на домашні яйця перед Великоднем.

– То ви... сюди ходили?

– Та я... холодку шукав.

– Ага-а-а...

Оце її «ага» було страшніше за допит.

Усю дорогу в дизелі Степан думав тільки про одне: **де сховати коробочку від Галі?**

У сараї? Знайде.

У вулиці? Бджоли рознесуть.

Під картоплею? Галю завтра копатиме.

За іконою? Господь побачить.

«Сховаю в кишені зимового пальта!» – нарешті вирішив він.
Ледь переступив поріг хати, як Галю запитала:
– Ну шо, продав?

– Продав.
– Купив шо?
– Не.

І саме в цю мить двері розчахнулися.

На порозі стояла Манька. Задихана, щаслива й така урочиста, ніби несла результати президентських виборів.

– Ой, Галю! А твій Степан сьогодні теж до Ковле їздив!

Степан зблід.

– Знаю, – спокійно сказала Галю.

Манька аж підстрибнула від нетерплячки:

– А ти знаєш, **де він там по магазинах ходив?!**

У хаті стало тихо. Навіть муха на шибці перестала терти лапки – теж слухала.

Галю повільно повернулася до чоловіка:

– Степане?

Дід зітхнув, витягнув коробочку й поклав на стіл.

Баба Галю прочитала напис. Глянула на Степана. Потім – на Маньку.

– І скільки це чудо коштувало?

Степан назвав ціну.

Галю аж сіла.

– Та за ті гроші можна було три кіло мнєса купити!

– Я тоже так рахував! — ожив Степан.

– Або чотири кіло сала!

– І це рахував!

Манька вже задкувала до дверей.

– Ну, я побігла... Мені ще корову треба...

– Яку корову? – примружилася Галю. – Ти ж корови вже років із п'ять не тримаєш.

– То... Палажину провідаю.

І щезла.

Степан кинувся до вікна.

Манька вже летіла через город навпростець, не розбираючи грядок, – тільки капці ляскали та кури розбіглися.

– Галю! – простогнав дід. – Вона ж зараз Палажці скаже!

– Уже сказала, – спокійно відповіла дружина.

– Як?!

– Бо Палажка он стоїть коло хвіртки й телефонує Парасці.

Степан визирнув.

І справді.

Баба Палажка тримала телефон біля вуха, другою рукою хрестилася і щось гаряче пояснювала.

Дід повільно сів на лавку.

– Все. Завтра все село знатиме.

Галю поклати коробочку в буфет.

– Завтра? Степане, ти оптиміст. **До вечора знатимуть у сусідньому селі.**

А з вулиці вже долинув голос Палажки:

– Параско! Ти тільки нікому не кажи, але Степан із Ковле таке привіз...

Степан заплющив очі. Ото поїхав чоловік яблука і груші продати.

Як спите – так і кохаєте?

● ЗВЕРНІТЬ УВАГУ!

Поза, в якій засинає пара, іноді може розповісти дещо цікаве про її стосунки. Знайдіть себе на нашій картинці

Лія ЛІС

Кажуть, навіть увісні ми несвідомо демонструємо близькість, потребу в особистому просторі, довіру чи бажання відчувати партнера поруч. То що ж можуть означати найпоширеніші пози сну?

1. «ВІДВОЙОВУЮЧИ ПРОСТІР»

Так можуть спати люди, які люблять одне одного, але водночас дуже цінують власний простір. Якщо один партнер лежить на спині, а інший – на животі, це може свідчити про різні характери й звички. А от переплетені ноги натякають: попри все, між двома людьми залишається міцний зв'язок.

2. «СПИНОЮ ДО СПИНИ»

Кожен має свій простір, але партнер усе одно поруч. Таку позу часто пов'язують зі спокійними, стабільними стосунками, в яких люди довіряють одне одному й не потребують постійно доводити свою близькість.

3. «ТИ ДАЛЕКО ВІД МЕНЕ»

Партнери лежать окремо й відвертаються одне від одного. Але поспішати з висновками не варто. Якщо тіла розслаблені, це може означати лише комфорт і повагу до особистого простору. А от напружена поза після сварки справді іноді видає образи чи небажання першими йти на примирення.

● СМІШНОГО!

– Спочатку я зняв із неї спідницю, потім повільно стягнув блузку, потім ліфчик, а труси просто впали до моїх ніг...

– Степане! Можна без всього цього пафосу? Я тебе раз в житті попросила зняти суху білизну з мотузки!



То на якому малюнку впізнали себе?

4. «НА ВІДСТАНІ ВИЯГНУТОЇ РУКИ»

Кожен живе своїм життям, має власні інтереси й друзів, але партнери довіряють одне одному. Простягнута рука ніби каже: «Я поруч». А після суперечки такий жест може бути й несвідомою спробою помиритися.

5. «ДИВЛЮСЬ У ТЕБЕ, ЯК У ДЗЕРКАЛО»

Таку позу пов'язують із близькістю та взаєморозумінням. Партнерам добре разом не лише як закоханим, а й як друзям. Побут і щоденні клопоти, схоже, не заважають їм залишатися командою.

6. «НЕ ЙДИ, ПОБУДЬ ЗІ МНОЮ»

Наче й хочеться свободи, але водночас важливо відчувати кохану людину поруч. Рука на плечі чи спині партнера може бути простим не-

“ Той, хто обіймає партнера ззаду, ніби огортає його турботою та захистом.

свідомим жестом ніжності: «Я тут. Ти зі мною».

7. «ДОМІНУВАННЯ»

Міцні обійми увісні найчастіше асоціюють із сильною прихильністю та потребою в близькості. Водночас положення тіл може показувати, хто з партнерів частіше бере ініціативу у стосунках.

8. «ЛОЖКА»

Одна з найвідоміших поз закоханих. Той, хто обіймає партнера ззаду, ніби огортає його турботою та захистом. Для багатьох пар це просто найзатишніший спосіб заснути поруч.

9. «СПЛЕТІННЯ РУК, СПЛЕТІННЯ НІГ»

Максимум близькості! Так часто засинають закохані на початку стосунків, коли хочеться буквально не відпускати одне одного. Така поза може говорити про сильну емоційну прив'язаність і пристрасть.

10. «ТОБІ ПОЛОВИНА – І МЕНІ ПОЛОВИНА»

Кожен займає свою частину ліжка й почувається цілком самодостатньо. А якщо хтось постійно «завойовує» дедалі більше території – можливо, він просто дуже любить комфорт. І ковдру. Особливо ковдру.

То на якому малюнку впізнали себе?

І пам'ятайте: пози сну – радше привід усміхнутися й придивитися одне до одного, ніж серйозний психологічний діагноз.

Хто знає, з якого боку тарілки має лежати телефон згідно етикету?



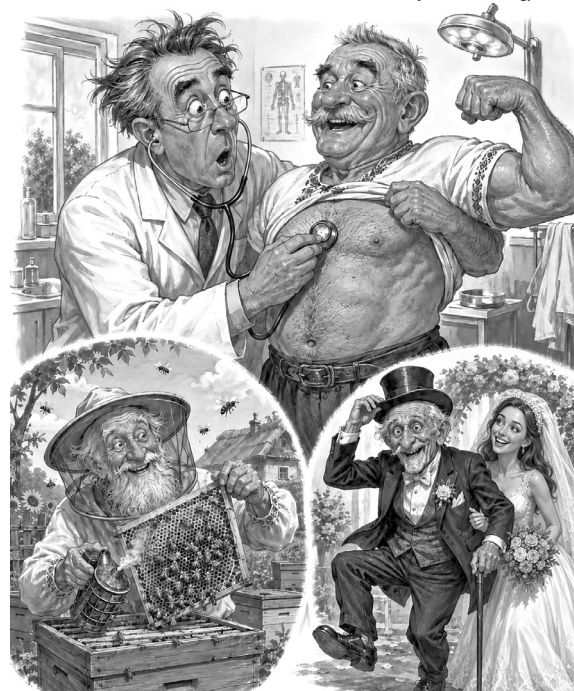
Дружина чує, що чоловік відкриває двері. Каже коханцю: «Стрибай у вікно!»

Той дивиться вниз: «Так це ж 9-й поверх!»

Вона: «Не час для забобонів, стрибай!»



Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.



У цій родині довголіття, схоже, передається у спадок: 70-річний син – як огірочок, 95-річний батько ще порається біля пасіки, а 115-літній дід... узагалі зібрався під вінець.

«У лікаря»

● ГУМОРЕСКА

Короткий дотеп про життєві реалії та медичні огляди

Володимир ГРЕБЕНЮК

Прийшов до лікаря мужик: – Я дбати про здоров'я звик, Мені вже, брате, сімдесят, А чи немає в мене вад? Оглянув лікар мужика: – У мене відповідь така: Хоч вам уже і сімдесят, Та я не дав би й п'ятдесят! Оце здоров'я! Диво з див! А скільки ж батько ваш прожив? Мужик від подиву завмер: – А хто сказав, що він помер? У нього пасіка в селі, Працює плідно на землі, Мене любитель він повчав, Йому вже – дев'яносто п'ять! – Я запитати вже боюсь – А скільки літ прожив дідусь? – Це хто сказав, що він помер? До речі, жениться тепер, Хоч має сто п'ятнадцять літ! Ще «той», повірте, в мене дід! – Ваш дід чарівне зілля їв – Женитись навіть захотів? – Та хто сказав, що він хотів? Мій дід, пробачте, «залетів»...

ПРО АВТОРА:

Володимир Якович Гребенюк – 74 роки, відомий український поет-гуморист, композитор, пісняр та заслужений працівник культури України. Його життя і творчість нерозривно пов'язані із селищем

Верхнячка на Черкащині. Він є автором популярних сатиричних збірок (зокрема, «Сміх для всіх!») та численних ліричних пісень, а також – багаторічним педагогом і керівником народних аматорських колективів.

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 60779

«Після заняття любов'ю чоловік спить, а жінка думає, як все пройшло»
(Моніка БЕЛЛУЧЧІ, 61 рік, італійська акторка та модель, вважається однією з найзнаменитіших моделей та секс-символів у світі).

volyn.com.ua



«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»

15

№9(57)

Зрада почалася... на сповіді

● ЖИТТЯ, ЯК СЕРІАЛ

Коли Сергія забрали на війну, Наталя плакала так, ніби з дому вивели найкращого чоловіка на світі. А він таким не був

Зореслав СТОЖАР

Дванадцять років шлюбу навчили її розрізняти звук ключа в замку. Якщо двері відчинилися тихо – Сергій тверезий. Якщо ключ довго не потрапив у шпарину – треба було швидко вклати дітей і мовчати.

- Де була?
- У магазині.
- Чого так довго?
- Черга.
- Брешеш.

Він ревнував її до продавця, сусіда, шкільного вчителя сина, навіть до водія маршрутки, який одного разу притримав Наталі двері.

Зради не було.

Ніколи.

Але одного дня Наталя зрозуміла страшніше: **не було вже й любові.**



Щонеділі Наталя заходила до церкви й подавала записку: «За здоров'я воїна Сергія».

Залишилися двоє дітей, спільна квартира, кредити, звичка ставити на стіл три тарілки й страх перед вечірнім ключем у дверях.

...Того ранку Сергій ішов на роботу.

За дві години подзвонив: – Наталю, мене ТЦК забрало. Кажуть, відправляють на навчання.

Вона сіла просто на підлогу кухні.

І чомусь першою думкою

було не про всі образи. А про те, що **його можуть убити.**

Відтоді Наталя бігала містом, ніби могла своїми ногами наздогнати війну й домовитися з нею.

Знайшла хорошу форму.

Через знайомих волонтерів придбала надійний бронжилет. Передавала домашню ковбасу, тушкованку, шкарпетки, ліки, дитячі малюнки. Сергій телефонував рідко.

- Дякую за посилку.
- Тобі все підійшло?
- Ага.
- Бережи себе.
- Добре.

І все.

Вона ніколи не казала: «Я тебе кохаю».

“ **Зради не було. Але одного дня Наталя зрозуміла страшніше: не було вже й любові.**

Він ніколи не питав чому. Щонеділі Наталя заходила до церкви й подавала записку:

«ЗА ЗДОРОВ'Я ВОЇНА СЕРГІЯ»

Ставила свічку й пошепки просила:

– Боже, я не знаю, чи люблю його. Але Ти бережи. Діти чекають тата.

Продовження історії – на с. 9

Поїхали, коханий, по гриби...

● НЕСПОДІВАНІЙ ПОВОРОТ

– Поїхали, коханий, по гриби... Марина сказала це так буденно, наче запропонувала Степанові винести сміття. Він навіть не відірвався від телефона

Василина ПИСАНКА

– **К**уди? – У ліс. – Нащо?

Вона всміхнулася:

– По гриби, Степане. По що ж ще їздять у ліс?

“ **Поки люди сваряться – їм ще боляче. А їм наче вже й не боліло.**

- Та дощ передають.
- То й добре.



– А ти колись любив мою каву в лісі...

Він нарешті подивився на дружину.

Тридцять два роки вони прожили разом. Колись Степан міг серед ночі розбудити її словами: «Марино,

вставай, місяць такий – ходімо подивимося». А тепер уже кілька років вони говорили переважно про те, що купити, кому заплатити і коли приїдуть діти.

Не сварилися. Напевно, це й було найгірше. Бо поки люди сваряться – їм ще боляче. А їм наче вже й не боліло.

– Ну добре, – зітхнув Степан. – Якщо так хочеш.

Марина відвернулася до вікна, щоб він не помітив, як вона усміхнулася.

Вона хотіла не грибів.

Вона хотіла повернути чоловіка.

Не від іншої жінки. Не з війни. Не з далеких заробітків.

А з того дивного місця, куди іноді йдуть чоловіки після тридцяти років шлюбу: у мовчання, телевизор, телефон, гараж – аби тільки не говорити про те, що між двома людьми стало порожньо.

...У суботу вони виїхали ще затемна.

Марина зав'язала хустину, взяла два кошики й термос.

– Ти наче на експедицію, – буркнув Степан.

– А ти колись любив мою каву в лісі.

– Колись багато чого було.

Вона промовчала.

Що було далі – на с. 10

Через три роки після смерті єдиного сина тримала на руках... його новонароджену доньку!



Неймовірна історія – на с. 11



«Три кіло мнєса за дві таблетки?!»: як дід Степан побував у секс-шопі

ФОТО: volyn.com.ua / chatgpt.com.

І сміх, і гріх – на с. 14